

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 6, 2025

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:3534](#) 10-06-2025

Werkgever moet reguliere pensioenpremies betalen maar WW-pensioenpremies niet

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:3311](#) 27-05-2025

Indexatie verrekenen na scheiding

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:1360](#) 15-05-2025

Ontslag leidt tot transitievergoeding: aanmelding bij pensioenfonds met terugwerkende kracht

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:1188](#) 24-04-2025

Duitse Altersrente valt onder Wvps; vanaf AOW-leeftijd verevenen onaanvaardbaar zonder compensatie gemiste AOW-opbouw

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:3739](#) 11-06-2025

Werknemer heeft geen recht op premievrije voortzetting ouderdomspensioen wegens arbeidsongeschiktheid

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:2714](#) 04-06-2025

Werkgever valt niet onder werkingssfeer Bpf Vervoer: deskundigenrapport gevolgd

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:9694](#) 28-05-2025

Staat niet aansprakelijk voor onjuist UPO; geen schending eigendomsrecht

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:2597](#) 27-05-2025

Ontslag wegens verzwegen drugsdelict: geen vernietiging arbeidsovereenkomst of terugvordering pensioenpremie jegens werknemer

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:9597](#) 06-05-2025

Aanvraag militair arbeidsongeschiktheidspensioen terecht afgewezen; geen schending zorgplicht

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:7804](#) 24-04-2025

Terechte afwijzing verzoek hoger militair arbeidsongeschiktheidspensioen

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:4469](#) 24-04-2025

RAS en Bpf Schoonmaak mogen geen boete opleggen aan werkgever voor schending naleving cao

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:7785](#) 11-03-2025

Defensie mocht verzoek hoger militair arbeidsongeschiktheidspensioen afwijzen

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:7788](#) 11-03-2025

Defensie moet beslissing over militair arbeidsongeschiktheidspensioen herzien

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:23482](#) 16-10-2024

Defensie mocht verzoek om militair arbeidsongeschiktheidspensioen afwijzen

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:23481](#) 06-09-2024

Defensie mocht ingangsdatum invaliditeitsverhoging vaststellen op 1 januari 2023

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:23502](#) 09-08-2024

Defensie mocht verzoek om militair arbeidsongeschiktheidspensioen afwijzen

Uitspraken zonder ECLI

[Commissie van Beroep Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 16-01-2025

Klacht niet behandelbaar bij Commissie van Beroep Kifid

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 03-06-2025

Pensioenuitvoerder hoeft geen custom made kostenoverzicht te verstrekken

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschilleninstantie pensioenfondsen](#) 18-06-2025

Verhoging PVI bij ABP wegens beroepsziekte serosa

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Klacht niet behandelbaar bij Commissie van Beroep Kifid

De consument stelt dat de pensioenuitvoerder zijn informatieplicht en zorgplicht jegens hem heeft geschonden. Hij voert daartoe aan dat de pensioenuitvoerder hem niet heeft geïnformeerd over de risico's van de veranderingen in het beleggingsbeleid per 1 juli 2021. De vordering die de consument bij de Geschillencommissie heeft ingediend, bedroeg niet meer dan € 25.000. Het beroep is niet behandelbaar.

De consument stelt dat de pensioenuitvoerder zijn informatieplicht en zorgplicht jegens hem heeft geschonden. Hij voert daartoe aan dat de pensioenuitvoerder hem niet heeft geïnformeerd over de risico's van de veranderingen in het beleggingsbeleid per 1 juli 2021. Ook heeft de pensioenuitvoerder belegd in een te risicovol fonds. Daarnaast heeft de pensioenuitvoerder de risico's voor het pensioenvermogen niet afgebouwd met het oog op de naderende pensioendatum van de consument. Als gevolg hiervan is de waarde van het pensioenkapitaal gedaald waardoor de consument schade heeft geleden.

De Geschillencommissie heeft de vordering van de consument afgewezen. De Geschillencommissie oordeelt dat niet is gebleken dat de pensioenuitvoerder niet heeft belegd volgens een neutrale *life cycle* op basis van het *prudent person*-beginsel. Wel is de Geschillencommissie van oordeel is dat de pensioenuitvoerder ter zake van de werking van het ALMF zijn informatieplicht jegens de consument heeft geschonden, maar het is niet aannemelijk dat de consument een ander risicoprofiel zou hebben gekozen als hij wel voldoende geïnformeerd zou zijn.

De uitspraak van 19 februari 2025 (dossier [nummer]) is gepubliceerd onder nummer 2025-0145. Op de procedure bij de Geschillencommissie is het reglement van toepassing dat gold vanaf 1 april 2024. Op de procedure bij de Commissie van Beroep is het reglement van deze commissie van toepassing dat geldt vanaf 1 april 2024. Het reglement van de Commissie van Beroep wordt hierna aangeduid als 'het reglement'.

Regel 7 van het reglement bepaalt in welke gevallen de Commissie van Beroep een beroep

mag behandelen. Regel 7 voorziet in een gemengd stelsel. Regel 7.1, aanhef en onder a en b, bepaalt in welk geval steeds beroep openstaat. Deze bepalingen houden kort gezegd in dat een beroep wordt behandeld wanneer de uitspraak van de Geschillencommissie bindend is en het financieel belang van de klacht waarover de Geschillencommissie had te beslissen, ten minste € 25.000 is of, indien de vordering van onbepaalde waarde is, er duidelijke aanwijzingen zijn dat de vordering ten minste een waarde heeft van € 25.000.

Daarnaast kan, als geen beroep openstaat, zowel de Geschillencommissie (regel 7.2) als de voorzitter van de Commissie van Beroep (regel 7.3) toestemming geven om beroep in te stellen.

De voorzitter geeft geen oordeel over het geschil tussen partijen. De voorzitter beslist alleen of het beroep volgens het reglement kan worden behandeld en, voor zover nodig, of er voldoende reden is om toestemming te geven voor het instellen van beroep. Kan het beroep behandeld worden?

De consument stelt dat zijn beroep behandelbaar is omdat zijn vordering meer dan € 25.000 bedraagt. Uit regel 7.1. van het reglement volgt dat het bij de beoordeling van de behandelbaarheid van beroep gaat om de waarde van de vordering, zoals deze aan de Geschillencommissie is voorgelegd. Voor het vaststellen van de waarde moet ook worden gelet op hetgeen daarover in de procedure bij de Geschillencommissie naar voren is gebracht, en niet alleen op hetgeen partijen in beroep daarover opmerken. Bij het nemen van deze beslissing heeft de voorzitter daarom ook het procesdossier van de Geschillencommissie geraadpleegd.

De consument heeft bij de Geschillencommissie een vordering van € 22.441 ingediend. Dit volgt uit de repliek van de consument in de procedure bij de Geschillencommissie. Dit bedrag bestaat uit de waardedaling van zijn pensioenkapitaal in de periode van januari 2022 tot en met oktober 2022. Daarnaast heeft de consument vergoeding gevorderd van de kosten die hij gemaakt heeft voor juridische ondersteuning tijdens de procedure. Hij schat deze kosten op € 3.000.

In zijn beroepschrift heeft de consument toegelicht dat dit het bedrag is dat hij een van zijn adviseurs heeft toegezegd voor de ondersteuning bij het indienen van de claim bij Kifid. De kosten die de consument gemaakt heeft voor de procedure bij Kifid, tellen echter niet mee bij de bepaling van het financieel belang van de vordering.

De vordering die de consument bij de Geschillencommissie heeft ingediend, bedroeg daarom niet meer dan € 25.000. Het beroep is niet behandelbaar op grond van regel 7.1 van het reglement. Het is ook niet gebleken dat de situatie van regel 7.3, aanhef en onder b, van het

reglement zich voordoet. Regel 7.3, aanhef en onder b houdt in dat toestemming voor het instellen van beroep kan worden gegeven als er gegronde redenen zijn om te vermoeden dat de uitspraak van de Geschillencommissie inhoudelijk of door de manier waarop de uitspraak tot stand is gekomen gebreken vertoont. De uitspraak is dan vernietigbaar op grond van artikel 7:904 van het Burgerlijk Wetboek (BW). Daarvoor moet er sprake zijn van ernstige gebreken waardoor gebondenheid aan de uitspraak gegeven de omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Daarvan zou (bijvoorbeeld) sprake kunnen zijn indien de Geschillencommissie essentiële argumenten van de consument niet heeft behandeld. Daarvan is echter niet gebleken. De consument stelt weliswaar dat de Geschillencommissie bepaalde onderdelen in haar uitspraak onjuist dan wel onvoldoende juridisch inhoudelijk beargumenteerd heeft, maar de omstandigheid dat de consument het niet eens is met deze onderdelen van de uitspraak, leidt hier niet tot de conclusie dat er een gegronde reden is om te vermoeden dat de civiele rechter de uitspraak van de Geschillencommissie zal vernietigen. Het beroep is daarom ook niet behandelbaar op grond van regel 7.3, aanhef en onder b, van het reglement.

Regel 7.3, aanhef en onder c, van het reglement houdt in dat de voorzitter beroep open kan stellen als er sprake is van uitzonderlijke of principiële omstandigheden die rechtvaardigen dat een klacht in beroep wordt behandeld. De consument is van mening dat hiervan sprake is, omdat volgens hem aannemelijk is dat de pensioenuitvoerder een product voert waarmee een veel grotere groep van pensioendeelnemers heeft te maken. Deze stelling is echter onvoldoende om aan te nemen dat de uitspraak belangrijk is voor een groot aantal vergelijkbare geschillen, of mogelijke geschillen. Er zijn op dit moment onvoldoende concrete aanwijzingen om aan te nemen dat er sprake is van meerdere (mogelijke) geschillen. Ook voor het overige is onvoldoende aangevoerd voor het oordeel dat in dit geval sprake is van uitzonderlijke of principiële omstandigheden die rechtvaardigen dat de klacht in beroep wordt behandeld.

Instantie: Commissie van Beroep Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 16-01-2025

Zaaknummer: Kifid 2025-0037

RECHTSPRAAK

Pensioenuitvoerder hoeft geen custom made kostenoverzicht te verstrekken

Geschil tussen consument en pensioenuitvoerder over de transparantie van de kosten bij de premieovereenkomst. De consument stelt dat de pensioenuitvoerder slechts een overzicht van de kosten verstrekt van de bovenste laag van zijn producten. Maar het totaal van de kosten in euro's van alle lagen met daarin de onderliggende financiële producten waarin de premies worden belegd wordt niet verstrekt. De commissie is van oordeel dat van de pensioenuitvoerder niet kan worden verlangd om een zogeheten 'custom made' kostenoverzicht aan de consument te verstrekken. Er zijn geen wettelijke bepalingen die de pensioenuitvoerder tot een zo vergaande transparantie dwingen. Het pensioenreglement en het deelnemersportaal bieden de consument een overzicht van de kosten die met het beheer van de pensioenrekening van de consument gemoeid zijn. Tot meer is de pensioenuitvoerder niet gehouden volgens het Kifid.

De consument heeft tot en met 31 december 2006 deelgenomen aan de pensioenregeling van zijn voormalig werkgever. Het betreft een beschikbare premieregeling, waarbij de premies op een beleggingsrekening worden gestort. Per 1 januari 2015 is het pensioenkapitaal van de consument na een collectieve waardeoverdracht bij de pensioenuitvoerder ondergebracht.

De consument heeft een aantal malen de vraag bij de pensioenuitvoerder neergelegd wat de totale kosten zijn die op zijn pensioenkapitaal in mindering worden gebracht. Hij heeft sterke twijfels of de pensioenuitvoerder wel alle kostencomponenten aan hem heeft gecommuniceerd.

Partijen zijn hierover met elkaar in gesprek gegaan, maar in de ogen van de consument heeft

dit onvoldoende duidelijkheid gebracht.. De interne klachtenprocedure heeft partijen niet dichter tot elkaar gebracht, waarna de consument zich tot Kifid heeft gewend.

De consument stelt dat de pensioenuitvoerder slechts een overzicht van de kosten verstrekt van de bovenste laag van zijn producten. Maar het totaal van de kosten in euro's van alle lagen met daarin de onderliggende financiële producten waarin de premies worden belegd wordt niet verstrekt. De consument is van mening dat van een professionele financieel dienstverlener mag worden verwacht dat deze op een transparante wijze inzicht verstrekt in de totale kosten in euro's van alle financiële producten waarin de pensioenpremies worden belegd. Door het gebrek aan transparantie is het voor de consument niet of nauwelijks mogelijk om zijn schade te berekenen, maar in zijn optiek gaat het om het mislopen van rendement doordat de pensioenuitvoerder meer kosten in rekening brengt dan hij met de consument communiceert. De schade begroot de consument op een bedrag van € 50.000.

De pensioenuitvoerder voert verweer tegen de stellingen van de consument. De pensioenuitvoerder heeft de consument geïnformeerd over de kosten die hij in rekening brengt. Ook heeft hij de consument bericht dat de door de vermogensbeheerder gemaakte kosten worden verrekend met de koers oftewel het rendement van de beleggingen.

De kosten worden nader toegelicht in artikel 4.5.1 van het pensioenreglement: "Bij zowel Life Cycle beleggen als Vrij beleggen wordt de beschikbare premie aangewend voor het aankopen van beleggingseenheden van beleggingsfondsen. De ontwikkeling van uw pensioenkapitaal kunt u volgen op een voor u geopende deelnemersrekening. Het aantal beleggingseenheden vermenigvuldigd met de dagkoers, vormt uw pensioenkapitaal op de deelnemersrekening op dat moment. Voor de aan- en verkoop van beleggingseenheden worden aan- en verkoopkosten in mindering gebracht. De aan- en verkoopkosten worden twee keer per jaar door de vermogensbeheerder (TKP Investments) beoordeeld en aangepast aan de actuele marktsituatie. U kunt uw risicoprofiel en beleggingsmix maandelijks aanpassen. Als Aegon Cappel uw keuze voor de zoe van de maand heeft ontvangen, wordt die per de eerste van de volgende maand uitgevoerd zowel voor de toekomstige premie inleg als voor al uw beleggingen (opgebouwd kapitaal uit eerder premie inleg). Hiervoor worden aan- en verkoopkosten in rekening gebracht. Op het deelnemersportaal van de pensioenuitvoerder staan de beleggingsfondsen waarvan beleggingseenheden kunnen worden aangekocht en wat de aan- en verkoopkosten daarvan zijn. De pensioenuitvoerder onttrekt daarnaast per maand 0,01% aan de waarde van de beleggingen. Dit zijn de kosten die hij maakt voor het beheer van de beleggingen. Tevens vindt u op het deelnemersportaal de kosten die de vermogensbeheerder voor het beheer van de diverse fondsen maakt (de TER). De vermogensbeheerder verrekent de TER met het rendement op de beleggingen."

De verwijten van de consument treffen volgens de pensioenuitvoerder geen doel. De pensioenuitvoerder heeft in lijn gehandeld met het pensioenreglement en de informatie die hij heeft verstrekt. Een verdergaande of diepgaander inzicht in de kosten die met het beheer van de ingelegde pensioengelden zijn gemoeid hoeft de pensioenuitvoerder niet te geven. Hij tekent hierbij aan dat de door de consument verlangde informatie openbaar beschikbaar is in de betreffende prospectussen. Het is niet aan de pensioenuitvoerder om verantwoording af te leggen over de kosten die de vermogensbeheerder in rekening brengt.

De commissie moet de vraag beantwoorden of de pensioenuitvoerder de consument meer informatie moet verstrekken over de kosten die op zijn pensioenkapitaal in mindering worden gebracht dan hij tot nu toe heeft gedaan. De commissie beantwoordt deze vraag ontkennend en licht haar oordeel hierna toe.

Allereerst merkt de commissie op dat tijdens de hoorzitting beide partijen in staat zijn gesteld om hun standpunten mondeling toe te lichten en het gesprek samen aan te gaan. Vervolgens is de afspraak gemaakt dat de consument zijn berekeningen verder zou uitwerken en dat de pensioenuitvoerder zijn visie hierop zou mogen geven, hetgeen vervolgens de basis zou moeten zijn om tot een nader overleg te komen. Helaas heeft ook deze uitwisseling van standpunten partijen niet dichterbij elkaar gebracht.

De commissie is van oordeel dat van de pensioenuitvoerder niet kan worden verlangd om een zogeheten 'custom made' kostenoverzicht aan de consument te verstrekken. Er zijn geen wettelijke bepalingen die pensioenuitvoerder tot een zo vergaande transparantie dwingen. Het pensioenreglement en het deelnemersportaal bieden de consument een overzicht van de kosten die met het beheer van de pensioenrekening van de consument gemoeid zijn. Tot meer is de pensioenuitvoerder wettelijk niet verplicht.

Het is de commissie echter wel gebleken dat de pensioenuitvoerder aanvankelijk een lopendekostenfactor van 0,33% heeft genoemd, terwijl tijdens de hoorzitting naar voren is gekomen dat dit op een misverstand berust en deze factor in werkelijkheid 0,78% bedraagt. Deze feitelijke vergissing van de pensioenuitvoerder heeft echter niet tot schade voor de consument geleid, omdat de consument dit hogere kostenpercentage nu eenmaal voor de werkzaamheden van de pensioenuitvoerder en de vermogensbeheerder verschuldigd is.

De slotsom is dat op basis van de beschikbare informatie en documentatie geen gronden aanwezig zijn om te oordelen dat de pensioenuitvoerder meer informatie aan de consument moet verstrekken over kosten die op zijn pensioenkapitaal in mindering worden gebracht dan hij tot nu toe heeft gedaan. De klacht van de consument is ongegrond en zijn vordering zal worden afgewezen.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 03-06-2025

Zaaknummer: Kifid 2025-0440

RECHTSPRAAK

Verhoging PVI bij ABP wegens beroepsziekte serosa

Verzoeker wil dat ABP hem verhoogde premievrije pensioenopbouw toekent met ingang van 3 oktober 2016 wegens arbeidsongeschiktheid als gevolg van een beroepsziekte serosa (oogaandoening), en vraagt GIP om te beslissen dat ABP daartoe verplicht is. ABP wijst dit verzoek af omdat het niet zeker is dat de serosa het gevolg is van een beroepsziekte. De geschillencommissie definieert een beroepsziekte in een tussenuitspraak van 18 november 2024 als een ziekte of aandoening als gevolg van een belasting die in overwegende mate in arbeid of arbeidsomstandigheden heeft plaatsgevonden. Op basis van het rapport van de deskundige concludeert de geschillencommissie dat de serosa van verzoeker dient te worden beschouwd als een beroepsziekte. Als gevolg hiervan wordt de vordering van verzoeker toegewezen.

Verzoeker wil dat ABP hem verhoogde premievrije pensioenopbouw toekent met ingang van 3 oktober 2016 wegens arbeidsongeschiktheid als gevolg van een beroepsziekte serosa (oogaandoening), en vraagt GIP om te beslissen dat ABP daartoe verplicht is. ABP wijst dit verzoek af omdat het niet zeker is dat de serosa het gevolg is van een beroepsziekte. De geschillencommissie definieert een beroepsziekte in een tussenuitspraak van 18 november 2024 als een ziekte of aandoening als gevolg van een belasting die in overwegende mate in arbeid of arbeidsomstandigheden heeft plaatsgevonden.

De geschillencommissie heeft de bedrijfsarts als deskundige geraadpleegd. Hem zijn de volgende vragen voorgelegd:

1. Bestaat naar uw deskundig oordeel een oorzakelijk verband tussen de serosa waaraan [verzoeker] (destijds werknemer) lijdt, en de belasting in door hem verrichte arbeid en omstandigheden waarin die arbeid werd verricht in het tijdvak 2012-2016?

2. Zo ja, kunt u dit verband uitdrukken in een procentueel aandeel van de arbeid of arbeidsomstandigheden in het ontstaan, voortduren en/of verergeren van de ziekte?

3. Wat kunt u zeggen over het aandeel van andere oorzaken van de ziekte?

De geschillencommissie ontving van de deskundige een (medisch) rapport waarin hij ingaat op de hem gestelde vragen. In dit rapport komt hij tot de volgende conclusie:

1. Ja. Niet wat betreft het ontstaan van de ziekte maar wel aannemelijk is een oorzakelijk verband tussen de verergering van de aandoening en de arbeidsbelasting in genoemde periode.

2. De stukken leveren geen duidelijke aanknopingspunten op voor relevante bijkomende factoren zodat ik uitga van een volledig verband.

3. Uit de mij beschikbare stukken trof ik geen aanwijzingen aan voor andere oorzaken.

Partijen zijn in gelegenheid gesteld te reageren op het rapport, waarvan de geschillencommissie hen een exemplaar heeft verstrekt. De geschillencommissie neemt de conclusie van de deskundige over. De geschillencommissie oordeelt dat de serosa van verzoeker dient te worden beschouwd als een beroepsziekte en wijst zijn vordering toe.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen

Datum uitspraak: 18-06-2025

Zaaknummer: GIP 2024-322

RECHTSPRAAK

Defensie mocht ingangsdatum invaliditeitsverhoging vaststellen op 1 januari 2023

Zaak over militair arbeidsongeschiktheidspensioen. Defensie heeft op goede gronden besloten om de ingangsdatum van de bijzondere invaliditeitsverhoging op 1 januari 2023 vast te stellen. De rechtbank verklaart het beroep van de militair hiertegen ongegrond.

Eiser, sergeant der eerste klasse, is aangesteld geweest als militair bij het beroepspersoneel (FPS fase 2) van het Commando Landstrijdkrachten van 16 september 2002 tot 1 januari 2023. Hij is onder meer in 2009 uitgezonden geweest naar Afghanistan. Hij is daar bij een raketinslag in Uruzgan op 6 april 2009 gewond geraakt aan zijn buik en gezicht. Op 10 februari 2010 is omtrent eiser een rapportage ten behoeve van de arbodienst uitgebracht. Eiser is geneeskundig onderzocht in verband met de vraag of hij nog als dienstgeschikt is te beschouwen. De bedrijfsarts heeft geconcludeerd dat eiser voldoet aan de militaire medische basiseisen en geschikt is voor alle conform rang en ervaring in aanmerking komende functies. Bij besluit van 17 februari 2020 is dit incident aangemerkt als dienstongeval. In het kader van eisers aanvraag om toekenning van een militair invaliditeitspensioen heeft een militair geneeskundig onderzoek (MGO) plaatsgevonden waarvan op 18 januari 2023 een rapport is uitgebracht.

Bij het primaire besluit heeft verweerder eiser een militair invaliditeitspensioen toegekend met ingang van 1 januari 2023, berekend naar een mate van invaliditeit van in totaal 45%. Dit in verband met vijf aandoeningen, waarvoor oorzakelijk dienstverband wordt aangenomen. Er is sprake van een medische eindtoestand. Eiser heeft recht op een bijzondere invaliditeitsverhoging van 10%. Bij het bestreden besluit is de totale mate van invaliditeit nader vastgesteld op 55% en de bijzondere invaliditeitsverhoging op 15%.

In beroep staan de bij het bestreden besluit vastgestelde mate van invaliditeit en de bijzondere invaliditeitsverhoging niet meer ter discussie, eiser is het daarmee eens. In beroep gaat het om de vraag of verweerder de ingangsdatum van de bijzondere invaliditeitsverhoging heeft kunnen vaststellen op 1 januari 2023. Bij de beoordeling van deze vraag stelt de rechtbank

voorop dat uit artikel 15, tweede lid, van het Besluit AO/IV volgt dat pensioenen, pensioenverhogingen en toelagen ingaan op de dag waarop het recht daarop ontstaat. Eiser is met ingang van 1 januari 2023 ontslagen uit militaire dienst en had dus in beginsel vanaf dat moment recht op een militair invaliditeitspensioen en de bijzondere invaliditeitsverhoging.

De rechtbank ziet in het geval van eiser geen aanleiding om van dit uitgangspunt af te wijken en de ingangsdatum van de bijzondere invaliditeitsverhoging vast te stellen op 6 april 2011. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat uit de conclusies van het MGO van 10 februari 2010 blijkt dat eiser destijds geschikt is bevonden voor de militaire dienst. Het betoog van eiser dat deze conclusie door het gemis van zijn milt evident onjuist is, wordt door de rechtbank niet gevolgd. Zoals verweerder terecht heeft gesteld wordt een militair ongeschikt geacht als hij niet aan bijzondere eisen voldoet, tenzij moet worden verwacht, dat het niet voldoen aan die eisen, hem niet zal verhinderen die dienst naar behoren te verrichten zonder zijn gezondheid of die van anderen te schaden. Gelet op het MGO moet ervan uit worden gegaan dat eiser ondanks het gemis van zijn milt wel in staat was de dienst naar behoren te verrichten. Er is dan ook niet gebleken dat eiser twee jaar na zijn eerste ziekte dag wegens ziekte had kunnen worden ontslagen. Gelet hierop kan ook van een de facto handhaving van eiser als militair geen sprake zijn. Indien eiser het niet eens was met de conclusie uit het geneeskundig rapport, had het op zijn weg gelegen om deze tijdig te betwisten.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 06-09-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:23481

Zaaknummer: 24/1026

Rechters: M.J.L. van der Waals

Advocaten: P. de Casparis en H.A.L. Knoben

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Defensie moet beslissing over militair arbeidsongeschiktheidspensioen herzien

Geschil over de hoogte van het militair arbeidsongeschiktheidspensioen van militair uitgezonden naar Afghanistan die door auto-ongeval daar neklachten heeft opgelopen en bedreigende situaties heeft meegemaakt. Aan eiser is met ingang van 1 januari 2017 een militair invaliditeitspensioen toegekend op grond van een afgerond invaliditeitspercentage van 18%, later verhoogd naar 55%. De rechtbank oordeelt dat de conclusies uit het verzekeringskundige rapport en de daaropvolgende commentaren niet navolgbaar zijn. Defensie heeft in strijd gehandeld met de vergewisplicht door het onderzoek desalniettemin aan het bestreden besluit ten grondslag te leggen. Verder heeft Defensie onzorgvuldig gehandeld door in deze procedure een psychiatrische expertise achterwege te laten. Het beroep is daarom gegrond. Verweerder moet een nieuwe beslissing op het bezwaar van eiser nemen.

Eiser, met als laatste rang soldaat der 1e klasse, is aangesteld geweest als militair bij het beroepspersoneel van het Commando Landstrijdkrachten van 2001 tot 1 december 2016. Hij is van 10 december 2009 tot 23 april 2010 uitgezonden geweest naar Afghanistan en heeft daar door een auto-ongeval neklachten opgelopen. Ook heeft eiser tijdens deze uitzending potentieel bedreigende situaties meegemaakt. Bij terugkomst in Nederland ontwikkelde hij gaandeweg steeds meer psychische klachten. Hij is gediagnosticeerd met een posttraumatische stressstoornis (PTSS) met verlaat begin, cannabisafhankelijkheid en een borderline persoonlijkheidsstoornis met paranoïde trekken. Eiser heeft zich op 22 mei 2012 vanwege zijn psychische klachten ziek gemeld. Hij is vanwege ziekte met ingang van 1 januari 2017 ontslagen uit de militaire dienst.

Op 18 augustus 2014 is bij eiser een militair geneeskundig onderzoek verricht. De rechtbank is

van oordeel dat de conclusies uit het verzekeringskundige rapport van 26 augustus 2022 van [naam 4] en de daaropvolgende commentaren van [naam 5] en [naam 7] niet navolgbaar zijn. Verweerder heeft in strijd gehandeld met de vergewisplicht door het onderzoek desalniettemin aan het bestreden besluit ten grondslag te leggen. Verder heeft verweerder onzorgvuldig gehandeld door in deze procedure een psychiatrische expertise achterwege te laten. Het beroep is dan ook gegrond.

De rechtbank stelt vast dat eiser op de peildatum van 8 september 2021 buiten zijn PTSS met verlaat begin was gediagnosticeerd met meerdere andere psychische stoornissen, namelijk een borderline persoonlijkheidsstoornis met paranoïde trekken, een andere gespecificeerde schizofreniespectrum- of andere psychotische stoornis en cannabisafhankelijkheid. Dit betekent dat de PTSS met verlaat begin van eiser gepaard gaat met co-morbiditeit. Partijen zijn allereerst verdeeld over de vraag of ten aanzien van de andere gespecificeerde schizofreniespectrum- of andere psychotische stoornis en de cannabisafhankelijkheid een dienstverband kan worden aangenomen. Daarvoor moet worden gezien of deze psychische stoornissen in overwegende mate door de traumatische gebeurtenis zijn veroorzaakt. Dat ten aanzien van de cannabisafhankelijkheid van eiser niet hoefde te worden beoordeeld of sprake is van een dienstverband omdat dit geen onderdeel uitmaakte van de claim bij de herbeoordeling, zoals verweerder onder verwijzing naar het commentaar van bezwaarverzekeringsarts [naam 7] heeft betoogd, volgt de rechtbank niet. Hiervoor kan geen steun worden gevonden in het PTSS-protocol.

Ten aanzien van het bestaan van een dienstverband ten aanzien van de andere gespecificeerde schizofreniespectrum- of andere psychotische stoornis van eiser heeft verweerder verwezen naar de conclusie die verzekeringsarts [naam 4] op dit onderdeel heeft gegeven in het rapport van 26 augustus 2022. [Naam 4] heeft gesteld dat een psychotische stoornis in overwegende mate is toe te schrijven aan aanleg/erfelijkheid, waardoor voor deze aandoening geen dienstverband kan worden aanvaard. Deze conclusie van [naam 4] vindt de rechtbank echter te algemeen van aard om hier zonder meer vanuit te kunnen gaan. Hieruit wordt immers niet duidelijk waarom de psychotische stoornis in het specifieke geval van eiser ook in overwegende mate het gevolg is van aanleg/erfelijkheid. Het lag dan ook op de weg van verweerder om hierover nadere informatie op te vragen uit de curatieve sector, dan wel een psychiatrische expertise te laten plaatsvinden om hier meer duidelijkheid over te verkrijgen. Dit geldt temeer nu in de door eiser ingebrachte brief van zijn psychiater [naam 6] van 24 december 2024 wordt gesteld dat zijn psychotische klachten kunnen worden gerelateerd aan ervaringen uit zijn tijd bij Defensie.

Ten aanzien van het bestaan van een dienstverband ten aanzien van de cannabisafhankelijkheid van eiser heeft verweerder verwezen naar de conclusies die

bezwaarverzekeringsartsen [naam 5] en [naam 7] in hun commentaren op dit onderdeel hebben gegeven. Ook hiervoor geldt echter dat hieruit onvoldoende duidelijk wordt waarom de cannabisafhankelijkheid in het geval van eiser niet kan worden aangemerkt als dienstverbandaandoening. Daarbij is de conclusie dat geen sprake zou zijn van cannabisafhankelijkheid niet deugdelijk gemotiveerd, mede gelet op de diagnose van cannabisafhankelijkheid die door de curatieve sector is gesteld. Dat uit de medische literatuur volgt dat de persoonlijkheidsstoornis en de psychotische stoornis van eiser triggers zijn voor het ontwikkelen van verschillende verslavingen, schept evenmin duidelijkheid over de concrete situatie van eiser. Dit geldt evenzeer voor de algemene stelling van [naam 7] dat het ernaar uit ziet dat het gebruik van middelen eerder toegeschreven kan worden aan de aandoening zonder dienstverband. De omstandigheid dat in de voorgaande rechtsoverweging reeds is vastgesteld dat onvoldoende is gemotiveerd waarom de psychotische stoornis al dan niet kan worden aangemerkt als een dienstverbandaandoening, draagt bovendien bij aan de onduidelijkheid over juistheid van deze bewering. Indien [naam 5] van mening was dat de diagnose van cannabisafhankelijkheid totaal niet onderbouwd op hem overkwam, lag het – net als hiervoor bij de psychotische stoornis – voor de hand om hierover nadere informatie uit de curatieve sector op te vragen dan wel een psychiatrische expertise uit te vragen om hier meer duidelijkheid over te verkrijgen.

Met de rapportages is onvoldoende inzichtelijk of de psychotische stoornis en de cannabisafhankelijkheid van eiser al dan niet in overwegende mate door de traumatische gebeurtenis zijn veroorzaakt. Dat maakt het voor de rechtbank problematisch om in te gaan op de volgende vraag die partijen verdeeld houdt, namelijk in hoeverre de beperkingen van eiser kunnen worden toegerekend aan zijn dienstverbandaandoening(en) of aan zijn aandoening(en) zonder dienstverband. Met het oog op finale geschilbeslechting wil de rechtbank hierover wel nog opmerken dat evenmin inzichtelijk is op grond waarvan verzekeringsarts [naam 4] in het rapport van 26 augustus 2022 tot de conclusie is gekomen dat het op grond van zijn bevindingen tijdens het geneeskundige onderzoek en de op dat moment beschikbare medische informatie vanuit de curatieve sector goed mogelijk was om een onderscheid te maken tussen de beperkingen die het gevolg zijn van dienstverbandaandoeningen of aandoeningen zonder dienstverband, terwijl hij tijdens het telefonische onderhoud met eiser op 8 oktober 2021 nog stelde dat een psychiatrische expertise hiervoor noodzakelijk was. Van een daarvoor redengevend omslagpunt in het medische toestandbeeld van eiser of van doorslaggevend aanvullende medische informatie in de tussenliggende periode, is de rechtbank uit de stukken niet gebleken. Dit klemmt temeer nu ook verzekeringsarts [naam 3] blijkens het rapport van 24 juni 2020 van mening was dat een psychiatrische expertise moest worden overwogen om tot een goede weging van dienst gerelateerde problematiek te kunnen komen. Ook bezwaarverzekeringsartsen [naam 5] en

[naam 7] hebben op dit onderdeel geen helderheid kunnen scheppen. Dat [naam 7] in zijn commentaar heeft gesteld dat de beperkingen van eiser in overwegende mate voortkomen uit zijn persoonlijkheidsstoornis met paranoïde trekken waarvoor geen dienstverband is aangenomen en het invaliditeitspercentage eigenlijk op 0% had moeten worden vastgesteld, terwijl [naam 4] in het verzekeringskundig rapport van 26 augustus 2022 nog tot de conclusie kwam dat de meeste beperkingen zijn toe te schrijven aan de psychotische stoornis en slechts een beperkt deel daarvan aan de PTSS en op grond daarvan kwam tot een invaliditeitspercentage van 18,33%, vormt voor de rechtbank eveneens een sterke aanwijzing dat allerm minst duidelijkheid bestaat over de vraag voor welke aandoening dienstverband bestaat en welke beperkingen van eiser aan welke (dienstverband)aandoening(en) kunnen worden toegerekend. Net als eiser vindt de rechtbank dat het op de weg lag van verweerder om een psychiatrische expertise te laten plaatsvinden om deze onduidelijkheid weg te nemen.

Nu het bestreden besluit op dit onderdeel al gegrond is, ziet de rechtbank geen aanleiding om in te gaan op de overige beroepsgronden van eiser. Deze blijven dan ook onbesproken. Ten overvloed merkt de rechtbank wel op dat gelet op het voorgaande de vraag of bij eiser ten aanzien van zijn dienstverbandaandoening(en) sprake is van een medische eindtoestand, weer open ligt.

Verweerder zal uiteindelijk met inachtneming van alle beschikbare informatie een nieuwe beslissing op het bezwaar van eiser moeten nemen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 11-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:7788

Zaaknummer: 24/6002

Rechters: D. Biever

Advocaten: V. Dolderman en H.J.A. Aerts

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontslag wegens verzwegen drugsdelict: geen vernietiging arbeidsovereenkomst of terugvordering pensioenpremie jegens werknemer

Geschil tussen werkgeefster en werknemer leidt tot ontbindingsverzoek. In de arbeidsovereenkomst staat dat werknemer verklaart van onbesproken gedrag te zijn. Werknemer is echter veroordeeld tot voorwaardelijke gevangenisstraf wegens samengevat een drugsgelateerd strafbaar feit. Werkgeefster verzoekt om ontbinding wegens onder meer bedrog. Tevens vordert zij terugbetaling van pensioenpremies. De kantonrechter gaat niet over tot vernietiging van de arbeidsovereenkomst. Hij ontbindt de arbeidsovereenkomst wegens een verstoorde arbeidsverhouding onder toekenning van de transitievergoeding. Ten aanzien van de ten onrechte betaalde pensioenpremie over de maanden september 2024 tot en met februari 2025 is de kantonrechter van oordeel dat werkgeefster de premie terug moeten vorderen van het pensioenfonds. De gevorderde terugbetaling door werknemer wordt afgewezen.

Werknemer is op 4 oktober 2023 voor bepaalde tijd in dienst getreden bij werkgeefster als docent. De arbeidsovereenkomst is verlengd tot 1 augustus 2025. In de arbeidsovereenkomst is bepaald dat werknemer heeft verklaard van onbesproken gedrag te zijn. Werknemer is bekend met drugsverslaving. Werknemer is in augustus 2024 in Duitsland aangehouden en heeft tot 24 januari 2025 in voorlopige hechtenis gezeten. Hij is veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van 2 jaar voor de invoer en medeplichtigheid aan handel in illegale verdovende middelen op 2 mei 2023. Van dit drugsmisdrijf heeft werknemer geen melding gedaan aan werkgeefster. Werkgeefster betaalt vanaf 3 september 2024 geen loon meer. De vader van werknemer heeft hem per 27 januari 2025 ziek gemeld bij werkgeefster. Werkgeefster verzoekt ontbinding op de e-, g-, h- en i-grond en veroordeling van werknemer

tot betaling van onverschuldigd betaalde pensioenpremies. Bij tegenverzoek verzoekt werknemer onder meer inachtneming van de opzegtermijn, de transitievergoeding en betaling van een bedrag van € 61.989,86 plus wettelijke verhoging en wettelijke rente. In reactie op dit tegenverzoek verzoekt werkgeefster onder meer de arbeidsovereenkomst(en) primair op bedrog en subsidiair op dwaling te vernietigen.

Werknemer stelt zich op het standpunt dat de vordering van werkgeefster tot vernietiging van de arbeidsovereenkomsten op grond van bedrog of dwaling niet in een verzoekschriftprocedure behandeld kan worden. Het betreft volgens hem niet een vordering die op grond van artikel 7:686a lid 3 BW bij het einde van de arbeidsovereenkomst of het herstel daarvan kan worden ingediend. De vordering van werkgeefster ziet op de vernietiging van de arbeidsovereenkomsten op grond van bedrog of dwaling en daarmee op het al dan niet bestaan van een arbeidsovereenkomst tussen partijen. Hoewel een beroep op bedrog en dwaling ziet op het al dan niet bestaan van een arbeidsovereenkomst en niet op het einde van de arbeidsovereenkomst, is naar het oordeel van de kantonrechter sprake van een zodanige samenhang van de vorderingen dat zij gezamenlijk behandeld kunnen worden.

Als het beroep op bedrog of dwaling bij het aangaan van de arbeidsovereenkomsten slaagt, betekent dit dat de arbeidsovereenkomsten nooit hebben bestaan en heeft dit gevolgen voor de overige verzoeken van partijen. Op grond van artikel 150 Rv ligt de bewijslast bij werkgeefster, die stelt dat werknemer de arbeidsovereenkomsten op 4 oktober 2023 en 20 juni 2024 bewust in strijd met de waarheid heeft ondertekend. Met de ondertekening heeft hij immers verklaard dat hij van onbesproken gedrag was, terwijl hij zich op 2 mei 2023 schuldig heeft gemaakt aan een strafbaar feit. Werknemer voert aan dat een verzwijging alleen relevant is als hij een spreekplicht had. De kantonrechter is van oordeel dat er geen sprake is van bedrog of dwaling omdat (a) voor het aannemen van bedrog is vereist dat werknemer ten tijde van het sluiten van de arbeidsovereenkomsten de invoer van en de handel in verdovende middelen opzettelijk heeft verzwegen en (b) voor het aannemen van dwaling (onder meer) is vereist dat werknemer werkgeefster had moeten inlichten over het door hem begane strafbare feit. Naar het oordeel van de kantonrechter is de stelling dat er van opzet sprake zou zijn op geen enkele wijze onderbouwd. Ook had werknemer geen spreekplicht met betrekking tot de gebeurtenissen op 2 mei 2023. De arbeidsovereenkomsten worden niet vernietigd.

Gedurende de periode dat werknemer in voorlopige hechtenis heeft gezeten heeft hij naar het oordeel van de kantonrechter geen recht op loon. Het loon over de periode van 19 augustus 2024 tot 3 september 2024 moet werknemer terugbetalen. De kantonrechter is van oordeel dat vanaf 27 januari 2025 recht op loon bestaat op grond van artikel 7:629 BW. Vast staat dat werknemer eind januari 2025 is opgenomen op de intensive care van het ziekenhuis. Aannemelijk is daardoor dat er sprake is van ziekte. Ten aanzien van de ten onrechte betaalde

pensioenpremie over de maanden september 2024 tot en met februari 2025 is de kantonrechter van oordeel dat werkgeefster de premie terug moeten vorderen van het pensioenfonds. De gevorderde terugbetaling door werknemer wordt afgewezen.

Het drugsdelict heeft zich in de privésfeer van werknemer afgespeeld en heeft geen enkele relatie met de arbeidsovereenkomst en de functie die hij uitoefent. Ook was er geen mededelingsplicht voor werknemer. Ontbinding op grond van ernstig verwijtbaar gedrag van werknemer slaagt niet. De kantonrechter ontbindt de arbeidsovereenkomst op grond van een ernstige en duurzaam verstoorde arbeidsverhouding, waarbij de kantonrechter oordeelt dat er daarbij geen sprake is van ernstige verwijtbaarheid aan het adres van werknemer. De arbeidsovereenkomst wordt ontbonden per 1 juli 2025 onder toekenning van de transitievergoeding.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 27-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:2597

Zaaknummer: 11592925 ME VERZ 25-33 RD/960

Rechters: J.M. van Wegen

Advocaten: J.W. Janse-Velema en J.E. van der Wolf

Wetsartikelen: 7:628 BW; 7:629 BW; 7:669 BW; 7:671b BW; 7:686a BW; 150 Rv

RECHTSPRAAK

Defensie mocht verzoek om militair arbeidsongeschiktheidspensioen afwijzen

Ex-brandweerman op vliegbasis Eindhoven verzoekt om militair arbeidsongeschiktheidspensioen wegens rugklachten. De verzekeringsarts oordeelt dat ten aanzien van de klachten van eiser geen causaal verband kan worden aangenomen met de uitoefening van de militaire dienst. Eiser is het daarmee oneens. De rechtbank oordeelt dat Defensie het verzoek mocht afwijzen.

Eiser was van 24 maart 2014 tot 1 juni 2021 in dienst bij Defensie en was ingedeeld bij het Commando Luchtstrijdkrachten. Hij was geplaatst in de functie van brandweerman op de Vliegbasis Eindhoven. Eiser is in juni 2018 uitgevallen in verband met chronische lage rugklachten en is naar aanleiding daarvan onderworpen aan een militair geneeskundig onderzoek. Uit de op 1 juli 2020 uitgebrachte medische rapportage blijkt dat de klachten van eiser zijn gediagnosticeerd als 'chronische aspecifieke lage rugpijn'. Verder is bij aanvullend onderzoek als toevallsbevinding een meningeoom ontdekt. In verband met blijvende beperkingen ten aanzien van de militaire basiseisen en het recidiverende beloop van de klachten is eiser blijvend ongeschikt geacht voor het verder vervullen van de militaire dienst. Voor zowel de rugklachten als het meningeoom is geen dienstverband aanvaard.

Eiser heeft op 3 maart 2021 bij verweerder een verzoek ingediend om toekenning van een arbeidsongeschiktheidspensioen. Verweerder is daarbij verzocht om ook in te gaan op de vraag of hij in aanmerking komt voor de toekenning van een MIP. Bij het primaire besluit van 2 juli 2021 heeft verweerder besloten dat eiser niet in aanmerking komt voor een MIP omdat volgens de op 1 juli 2020 uitgebrachte medische rapportage geen sprake is van een dienstverband ten aanzien van de klachten van eiser.

Het door eiser tegen het primaire besluit ingediende bezwaarschrift is door verweerder voorgelegd aan verzekeringsarts dr. [naam 1]. In zijn advies van 10 februari 2022 stelt [naam 1] dat het militair geneeskundig onderzoek bij eiser zorgvuldig is verlopen en de hieruit

voortvloeiende conclusies in de op 1 juli 2020 uitgebrachte medische rapportage juist en navolgbaar zijn. Ten aanzien van de rugklachten van eiser stelt [naam 1] dat dit kan worden veroorzaakt door zware fysieke belasting, maar dat het normale beloop is dat zulke klachten binnen enkele weken tot maanden verbeteren. Er bestaat geen medische verklaring voor het feit dat deze klachten bij eiser desondanks blijven voortbestaan. Bovendien zijn de klachten van eiser na de ziekmelding aanvankelijk erger geworden, terwijl hij destijds al niet meer werkzaam was als brandweerman bij Defensie. Ook dit is een aanwijzing voor het ontbreken van een causaal verband tussen deze klachten en de uitoefening van de militaire dienst.

Verweerder heeft eiser op zijn verzoek na het uitgebrachte advies van verzekeringsarts [naam 1] in de gelegenheid gesteld tot het uitzetten van een orthopedische expertise, welke is verricht door dr. [naam 2]. In zijn opgemaakte rapportage van 15 februari 2023 stelt [naam 2] dat de klachten van eiser zonder twijfel zijn ontstaan gedurende zijn dienstverband als brandweerman op de vliegbasis Eindhoven. Uit verschillende medische stukken blijkt dat eiser als startmoment voor het ontstaan van zijn klachten heeft gewezen op een militaire oefening die plaatsvond begin 2018. Tijdens deze oefening moest eiser samen met een kompaan een lotuspassagier van 130 kilo uit een brandend vliegtuig manoeuvreren. Op enig moment werd de hiervoor gebruikte brancard door de kompaan van eiser losgelaten, waardoor al het gewicht in één klap bij eiser terecht kwam. Van dit voorval is echter geen proces-verbaal opgemaakt waardoor dit niet door een derde partij kan worden bevestigd. Pre-existent aan dit voorval is het zeer wel mogelijk dat ook bij jonge gezonde mensen reeds enige dehydratie in de discus aanwezig is. Bij het aangrijpen van dit ongeval op deze enigszins gehydrateerde discus kan dat ongeval een hernia veroorzaken.

Verweerder heeft de orthopedische expertise van [naam 2] eveneens voorgelegd aan verzekeringsarts [naam 1]. In zijn uitgebrachte advies van 11 oktober 2023 blijft [naam 1] bij zijn standpunt dat ten aanzien van de klachten van eiser geen causaal verband kan worden aangenomen met de uitoefening van de militaire dienst. Ten aanzien van het incident met de brancard stelt [naam 1] dat er onvoldoende documentatie beschikbaar is die het daadwerkelijk plaatsvinden van dit incident ondersteunen. Verder wijst [naam 1] er nog op dat [naam 2] in zijn orthopedische expertise heeft gesteld dat het niet uitgesloten kan worden dat er pre-existent reeds enige dehydratie van de tussenwervelschijf aanwezig was, waardoor het incident klachten kon ontlokken. Volgens [naam 1] kan hieruit worden geconcludeerd dat het incident, als deze al zou hebben plaatsgevonden, op zichzelf onvoldoende zou zijn om een hernia te veroorzaken.

Verweerder heeft zich bij het advies van verzekeringsarts [naam 1] aangesloten en het bezwaar van eiser bij het bestreden besluit van 6 februari 2024 onder verwijzing daarnaar ongegrond verklaard.

Eiser kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder om hem geen MIP toe te kennen ten aanzien van zijn rugklachten en stelt dat wel degelijk sprake is van een dienstverband. Verzekeringsarts [naam 1] heeft in zijn advies te weinig oog gehad voor het feit dat eiser in zijn functie als brandweerman bij Vliegbasis Eindhoven zware fysieke arbeid heeft moeten verrichten onder zeer zware omstandigheden. Daarbij was in de betreffende periode sprake van een chronisch personeelstekort, waardoor veel werd gevraagd van het wel beschikbare personeel. Verder blijkt ook uit de medische stukken dat de werkzaamheden worden gezien als een factor voor het ontstaan van zijn rugklachten. Door orthopeed [naam 2] wordt zelfs gesteld dat de klachten van eiser zonder twijfel zijn ontstaan gedurende zijn dienstverband. Ten aanzien van de stelling van verzekeringsarts [naam 1] dat het normale verloop is dat zulke klachten binnen enkele weken tot maanden verbeteren, stelt eiser dat dit een algemene opmerking betreft en in zijn situatie niet op gaat. Verder wijst eiser erop dat recent ten aanzien van zijn psychische klachten in een medische rapportage is geconcludeerd dat daarvoor een dienstverband in de zin van artikel 2, eerste lid, van het Besluit AO/IV is aangenomen. Dit betekent dat eiser ten aanzien van de klachten die centraal staan in deze procedure een beroep kan doen op het tweede lid van dit artikel, dat stelt dat indien voor een bepaalde ziekte of gebrek arbeidsongeschiktheid met dienstverband is aangenomen, dit eveneens geldt voor een arbeidsongeschiktheid ten gevolge van een andere ziekte of gebrek waarvoor dat verband niet kon worden aangenomen. Subsidiair doet eiser gelet op de bijzondere omstandigheden die in deze zaak spelen een beroep op de hardheidsclausule.

De vraag die in deze procedure centraal staat, is of verweerder het verzoek van eiser tot toekenning van een MIP ten aanzien van zijn rugklachten in redelijkheid heeft kunnen afwijzen. Bij de beoordeling hiervan is van belang dat een van de voorwaarden voor het toekennen van een MIP is dat de ziekte of gebrek een mate van invaliditeit veroorzaakt van tenminste tien procent. Artikel 2, eerste lid, van het Besluit AO/IV waar eiser mede een beroep op doet, heeft betrekking op arbeidsongeschiktheid met dienstverband en is daarmee voor deze procedure niet relevant. De omstandigheid dat ten aanzien van de psychische klachten van eiser wel een dienstverband in de zin van artikel 2, eerste lid, van het Besluit AO/IV is aangenomen, mocht door verweerder bij de beoordeling van de vraag of sprake is van invaliditeit met dienstverband ten aanzien van zijn rugklachten dan ook buiten beschouwing worden gelaten.

De rechtbank is van oordeel dat zowel de conclusies uit de op 1 juli 2020 uitgebrachte medische rapportage als het advies van verzekeringsarts [naam 1] navolgbaar zijn en verweerder daarmee mocht uitgaan van de juistheid van het gegeven dat ten aanzien van de rugklachten van eiser geen invaliditeit met dienstverband kan worden aangenomen. Eiser heeft geen aanknopingspunten aangedragen die aanleiding geven tot twijfel hieraan. Dat eiser

in zijn functie als brandweerman bij Vliegbasis Eindhoven zware fysieke arbeid heeft moeten verrichten onder zeer zware omstandigheden en dit op grond van bepaalde medische stukken wordt gezien als een factor voor het ontstaan van zijn rugklachten, is daarvoor onvoldoende. Zoals al is overwogen, moet het immers gaan om letsel dat is opgetreden tijdens militaire oefeningen die worden gedaan onder nabootsing van bijzondere omstandigheden, zoals die zich daadwerkelijk bij operationeel optreden in een oorlogssituatie kunnen voordoen en waarbij deze bijzondere omstandigheden een verhoogd risico op letsel met zich hebben meegebracht. Reguliere aan de militair opgedragen werkzaamheden kunnen daar niet onder worden geschaard. Voor zover eiser doelt op het incident met de brancard in het begin van 2018, overweegt de rechtbank het volgende. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat door het ontbreken van een proces-verbaal de toedracht van dit ongeval onduidelijk is en daardoor ook niet kan worden vastgesteld of aan geldende criteria is voldaan. Het door eiser kort voor de zitting ingebrachte gedeelte van een niet gedateerde verklaring van een oud-collega over dit incident was ten tijde van het bestreden besluit nog niet beschikbaar en kan in dit verband dan ook geen rol spelen. Bovendien heeft verzekeringsarts [naam 1] op navolgbare wijze verklaard dat ook al zou worden aangenomen dat het incident heeft plaatsgevonden, dit op zichzelf onvoldoende was om de rugklachten van eiser te veroorzaken.

Bijzondere feiten en omstandigheden die maken dat verweerder in dit geval aanleiding had moeten zien om de hardheidsclausule toe te passen, zijn door eiser gesteld noch gebleken. Dat de oefening met de brancard gevaarlijk was, onder een verhoogd risico werd uitgevoerd en onderdeel vormde van eventuele toekomstige inzet waaraan hij zich niet kon onttrekken, is daarvoor onvoldoende.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 09-08-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:23502

Zaaknummer: 24/2012

Rechters: G.P. Kleijn

Advocaten: I.E. Mussche en W.R.C. Adang

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Defensie mocht verzoek om militair arbeidsongeschiktheidspensioen afwijzen

Ex-militair verzoekt om militair arbeidsongeschiktheidspensioen en schadevergoeding. Hij verzoekt onder meer de mate zijn invaliditeit vast te stellen op 100% en hem een militair invaliditeitspensioen toe te kennen met terugwerkende kracht vanaf 1994. Eiser verzoekt eveneens om een schadevergoeding van € 750.000 vanwege gederfde levensvreugde en een schadevergoeding van € 100.000 wegens het handelen van de verzekeringsartsen. Nu eiser niet heeft ingestemd met het uitvoeren van een psychiatrische expertise zal de rechtbank haar oordeel moeten baseren op de wel aanwezige medische stukken. De rechtbank stelt vast dat verzekeringsarts Koop in het geneeskundig rapport van 21 februari 2023 heeft geconcludeerd dat sprake is van zowel PTSS als schizofrenie bij eiser, maar dat niet aannemelijk is geworden dat de militaire dienst heeft bijgedragen tot het ontstaan, tot uiting komen of blijvend verergeren van deze stoornissen. Oorzakelijk dienstverband is niet aannemelijk en ook zijn geen termen aanwezig voor verergerend dienstverband. Het beroep is ongegrond.

Eiser is als dienstplichtige, in de stand van soldaat, op 13 juni 1994 opgekomen. Vanaf 26 augustus 2024 was hij afwezig in verband met ziekte. Per 9 september 1994 is eiser uit werkelijke dienst ontslagen. Eiser heeft tijdens zijn diensttijd deelgenomen aan een aantal militaire oefeningen en stelt daarbij een aantal gebeurtenissen als traumatisch te hebben ervaren. Eiser heeft in januari 2014 het volgende verklaard over wat hem bij de oefeningen is overkomen. Bij de eerste oefening op de Veluwe zat hij in een tentje waarbij er ineens bombardementen plaatsvonden en een bom naast hem zou zijn gevallen. Ook zou er volgens eiser zijn geschoten vanuit helikopters en tanks. Eiser is angstig weggerend en onderweg door de vijand beschoten. Daarbij zag hij mensen liggen die door de vijand waren doodgeschoten.

Bij een tweede oefening is hetzelfde voorgevallen. Hij werd beschoten door de vijand en hij zag mensen sneuvelen en bloedend neervallen. Eiser heeft volgens hem wederom voor zijn leven moeten rennen terug naar de kazerne. Toen de derde oefening eraan kwam heeft eiser zijn spullen gepakt en is hij ongeoorloofd vertrokken. Eiser stelt dat hij als gevolg van deze oefeningen en zijn tijd als dienstplichtige psychische klachten heeft ontwikkeld. Eiser heeft daarom bij verweerder in 2013 een aanvraag ingediend tot toekenning van een militair invaliditeitspensioen. De verzekeringsarts heeft in de rapportage van het geneeskundig onderzoek van 25 juni 2014 geconcludeerd dat de aanwezige gegevens geen duidelijkheid gaven in de diagnose en causaliteit en dat daarom een psychiatrische expertise is aangevraagd. Eiser weigerde echter bij deze expertise te verschijnen. De verzekeringsarts heeft daarom geconcludeerd dat het niet mogelijk is om een uitspraak te doen over de diagnose en een eventueel verband met de militaire dienst. Het verzoek is in 2014 afgewezen.

Eiser heeft in 2021 een nieuwe aanvraag tot toekenning van een militair invaliditeitspensioen ingediend en stelt dat zijn klachten zijn verergerd en dat er nieuwe informatie beschikbaar is. De verzekeringsarts heeft bij het geneeskundig rapport van 21 februari 2023 geconcludeerd dat ten aanzien van de psychische aandoeningen van eiser geen dienstverband kan worden aangenomen. Verweerder heeft deze conclusie overgenomen en het verzoek van eiser om toekenning van een militair invaliditeitspensioen afgewezen.

Eiser kan zich niet verenigen met de afwijzing van zijn verzoek. Zo wijst hij erop dat zijn medisch dossier bij Defensie is verdwenen. Dit medisch dossier is opgesteld direct na het plaatsvinden van de militaire oefeningen en hierin wordt volgens eiser door Defensie erkend dat hij PTSS heeft opgelopen. Dat het medisch dossier nu kwijt is, is volgens eiser aan Defensie te wijten en dit betreft een ernstige nalatigheid. Voorts heeft Defensie haar zorgplicht geschonden door eiser na zijn ontslag aan zijn lot over te laten. Hij wijst er in dat verband op dat Defensie hem geen militair invaliditeitspensioen heeft toegekend en hem evenmin heeft doorverwezen naar instellingen die zijn psychische klachten hadden kunnen behandelen. Verder doet eiser zijn beklag over de twee verzekeringsartsen die geneeskundig onderzoek bij hem hebben verricht. Zo wijst hij erop dat zij de feiten verkeerd hebben vastgesteld in hun rapportages. Bovendien zijn zij werkzaam in opdracht van Defensie en kunnen daarom niet worden gekwalificeerd als onafhankelijk en professioneel. Verder had de verzekeringsarts uit moeten gaan van de conclusie van de behandelaar van eiser bij het Psychotraumacentrum te Beilen die stelt dat de stoornissen van eiser herleidbaar zijn naar zijn ervaringen bij Defensie. Ook blijkt uit de door eiser overgelegde stukken dat PTSS de hoofddiagnose is en dat de verzekeringsarts dat niet overneemt is onjuist.

Eiser verzoekt onder meer de mate van zijn invaliditeit vast te stellen op 100% en hem een militair invaliditeitspensioen toe te kennen met terugwerkende kracht vanaf 1994. Eiser

verzoekt eveneens om een schadevergoeding van € 750.000 vanwege gederfde levensvreugde en een schadevergoeding van € 100.000 wegens het handelen van de verzekeringsartsen. Bovendien hebben deze verzekeringsartsen strafbare feiten gepleegd en moeten daarom ook worden voorgedragen voor ontslag.

Bij de beoordeling stelt de rechtbank voorop dat het aan verweerder is om naar aanleiding van een aanvraag voor een militair invaliditeitspensioen medisch onderzoek te laten uitvoeren en op basis daarvan een beoordeling te verrichten van de invaliditeit van de aanvrager en het verband met de dienst. Als verweerder op grond van het medisch onderzoek concludeert dat geen sprake is van invaliditeit met dienstverband, ligt het vervolgens op de weg van eiser om de conclusies van de door verweerder gevolgde medische advisering gemotiveerd in twijfel te trekken. Het is dus aan eiser om twijfel te zaaien over de conclusie van verweerder dat van invaliditeit met dienstverband in zijn geval geen sprake is.

Het belangrijkste punt van eiser is dat de artsen die hem hebben gezien voor het opstellen van de geneeskundige rapporten, tot onjuiste conclusies zouden zijn gekomen en de informatie van de behandelaars van eiser niet serieus zouden hebben genomen. Eiser hecht juist veel waarde aan de rapporten en conclusies van zijn behandelaars onder meer omdat dit volgens eiser experts zijn op hun vakgebied.

De rechtbank stelt vast dat de behandelaars van eiser en de verzekeringsartsen die door verweerder zijn ingeschakeld van dezelfde diagnoses uitgaan. De vraag is echter in hoeverre deze psychische aandoeningen een verband met de dienst hebben. Dat de verzekeringsartsen en de behandelaars van eiser hierbij een andere conclusie trekken zou kunnen worden verklaard doordat zij anders naar de psychische omstandigheden van eiser kijken. Zoals verweerder heeft toegelicht wordt in een behandelsetting vooral gekeken naar de subjectieve beleving van klachten en de verlichting van de lijdensdruk, terwijl in een door de verzekeringsarts te verrichten beoordeling de nadruk ligt op het objectiveren van de klachten. In zoverre acht de rechtbank het dan ook juist zorgvuldig van verweerder om voor te stellen een psychiatrische expertise te laten verrichten. Dit zou dan gebeuren door een deskundige die geen behandelrelatie met eiser heeft en daardoor ook anders tegen de medische omstandigheden van eiser aan zou kunnen kijken. Alhoewel de rechtbank begrijpt dat het ingrijpend is voor eiser om een dergelijk onderzoek te ondergaan, had dit meer informatie kunnen geven en wellicht enige twijfels weg kunnen nemen. De rechtbank ziet hierin dan ook, anders dan eiser stelt, geen pestgedrag in. Nu eiser niet heeft ingestemd met het uitvoeren van een psychiatrische expertise zal de rechtbank haar oordeel moeten baseren op de wel aanwezige medische stukken met de kanttekening ten aanzien van de medische stukken van de behandelaars van eiser zoals hiervoor vermeld.

De rechtbank stelt vast dat verzekeringsarts Koop in het geneeskundig rapport van 21 februari 2023 heeft geconcludeerd dat sprake is van zowel PTSS als schizofrenie bij eiser, maar dat niet aannemelijk is geworden dat de militaire dienst heeft bijgedragen tot het ontstaan, tot uiting komen of blijvend verergeren van deze stoornissen. Oorzakelijk dienstverband is niet aannemelijk en ook zijn geen termen aanwezig voor verergerend dienstverband. In het rapport is onder meer het volgende te lezen.

Ten tijde van het MGO in 2014 was er onduidelijkheid qua diagnostiek, vandaar de verwijzing voor een psychiatrische expertise. Ten aanzien van de PTSS is het onduidelijk wat de traumacriteria zijn. Zijn het de ervaringen tijdens de militaire dienst of is het de inkleuring van de ervaringen tijdens en na de oefeningen op de Veluwe of spelen er ook nog andere factoren een rol? Vanuit de behandeld sector is hier geen duidelijkheid over verkregen. Ten aanzien van de schizofrenie is onder meer het volgende overwogen. Alle gegevens beoordelend is het te reconstrueren dat het psychische toestandsbeeld bij eiser zich tijdens de dienstitijd mogelijk voor het eerst heeft gemanifesteerd. Onder hevige doodsangst kunnen immers psychotische fenomenen ontstaan bij mensen die hier kwetsbaar voor zijn.

Schizofrenie is een voornamelijk constitutionele aandoening waarbij de erfelijke aanleg (endogene kwetsbaarheid) een belangrijke factor is. Er kan gezien de overwegend causale erfelijke factoren door de schizofrenie geen oorzakelijk dienstverband met de militaire dienst worden vastgesteld. Ook kan er niet worden gesproken van een verergerend dienstverband omdat de erfelijke belasting in overwegende mate van betekenis wordt geacht bij het tot uiting komen van het ziektebeeld. De rol van de militaire dienst wordt hierin niet als doorslaggevend gezien. Ten aanzien van de PTSS is vermeld dat naar de mening van onderzoekster er vooralsnog geen redenen zijn om aan te nemen dat hetgeen eiser heeft waargenomen ook daadwerkelijk is gebeurd. Uit de beschikbare gegevens blijkt dat er geen sprake is geweest van een uitzonderlijke, zeer heftige langdurig en fors onregelende situatie tijdens de militaire dienst. Aangenomen mag worden dat een dienstoefening op de Veluwe als gebruikelijk kan worden aangemerkt. Gelet op de inhoud van eisers dienstervaringen is het aannemelijk dat de traumacriteria van de PTSS de psychotische belevingen betreffen en niet de dienstervaring in engere zin.

In feite staat hier dat de schizofrenie een erfelijke aandoening is en dat die aandoening ervoor heeft gezorgd dat eiser de dienstoefening(en) heel anders heeft ervaren dan wat er daadwerkelijk is gebeurd. En dat dus de schizofrenie ten grondslag ligt aan de psychische problemen die eiser ervaart en niet de PTSS.

De door verweerder in bezwaar ingeschakelde verzekeringsarts Bhaggoe komt ook tot de conclusie dat het toestandsbeeld en de medische beperkingen in overwegende mate bepaald worden door de schizofrenie en dat het aandeel van de militaire oefeningen in het totaalbeeld

gering is.

De rechtbank is van oordeel dat de conclusies van de verzekeringsartsen navolgbaar zijn en dat verweerder van de juistheid hiervan heeft mogen uitgaan. Eiser is er niet in geslaagd twijfel te zaaien ten aanzien van deze conclusies. Zijn stelling dat zijn behandelaar van het Psychotraumacentrum te Beilen heeft geconcludeerd dat beide stoornissen herleidbaar zijn naar zijn ervaringen bij Defensie, is daartoe onvoldoende. Verder heeft eiser niet aannemelijk kunnen maken dat door Defensie direct na het plaatsvinden van de militaire oefeningen in 1994 een medisch rapport is opgemaakt waarin zou zijn geconcludeerd dat eiser als gevolg van deze oefeningen PTTS heeft opgelopen. Dat Defensie haar zorgplicht jegens eiser zou hebben geschonden door hem na zijn ontslag uit de militaire dienst aan zijn lot over te laten, is – wat hier ook verder van zij – verder niet relevant voor de beoordeling of ten aanzien van de twee stoornissen een dienstverband kan worden aangenomen.

Dat de door verweerder ingeschakelde verzekeringsartsen niet onafhankelijk en professioneel zouden zijn, heeft eiser niet nader kunnen concretiseren. De enkele stelling dat zij in opdracht werken van Defensie is daartoe onvoldoende. Eiser heeft ook niet aannemelijk kunnen maken dat de verzekeringsartsen de procedure van de aanvraag van het militair invaliditeitspensioen bewust onnodig hebben vertraagd. Zoals hiervoor overwogen ziet de rechtbank evenmin grond voor het oordeel dat het door de verzekeringsarts in bezwaar aanbieden van de mogelijkheid tot een aanvullende psychische expertise bij eiser kan worden gekwalificeerd als pestgedrag. Hoewel de rechtbank begrijpt dat het praten over en herbeleven van traumatische ervaringen als pijnlijk kan worden ervaren, ziet zij in het voorstel voor een psychiatrische expertise vooral een inspanning van verweerder om meer duidelijkheid te verkrijgen over de vraag of er sprake is van een dienstverband ten aanzien van beide stoornissen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 16-10-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:23482

Zaaknummer: 24/1139

Rechters: M.J.L. van der Waals

Advocaten: M.J.H. Braun

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Defensie mocht verzoek hoger militair arbeidsongeschiktheidspensioen afwijzen

Geschil over de hoogte van het militair arbeidsongeschiktheidspensioen. De militair heeft een arbeidsongeschiktheidspensioen toegekend gekregen op basis van een arbeidsongeschiktheidspercentage van 15%. De rechtbank oordeelt dat Defensie zijn verzoek om een hoger militair arbeidsongeschiktheidspensioen mocht afwijzen.

Eiser, met als laatste rang korporaal, is tussen 8 augustus 1994 en 1 mei 2001 in militaire dienst geweest. Hij is van december 1997 tot en met mei 1998 uitgezonden geweest naar het voormalige Joegoslavië. In de periode na deze uitzending heeft eiser relatieproblemen gekregen met zijn toenmalige vriendin en is hij veel alcohol en drugs gaan gebruiken. Na een poging tot suïcide is hij vier weken opgenomen geweest in een psychiatrische inrichting. Naar aanleiding hiervan heeft verzekeringsgeneeskundige [naam 1] op 20 juni 2000 een onderzoek bij eiser verricht. Tijdens dit onderzoek werd bij eiser een 'psychotische stoornis NAO' vastgesteld en is hij ongeschikt voor de militaire dienst verklaard. Tevens is vastgesteld dat de aandoening van eiser geen verband houdt met de uitoefening van de militaire dienst. Deze bevindingen zijn opgetekend in het verzekeringsgeneeskundige rapport van 20 oktober 2000. Met het besluit van 4 juli 2001 heeft verweerder de bevindingen uit het onderzoek overgenomen en eiser gelet op zijn dienstongeschiktheid met ingang van 1 mei 2001 uit de militaire dienst ontslagen. Eiser heeft een arbeidsongeschiktheidspensioen toegekend gekregen op basis van een arbeidsongeschiktheidspercentage van 15%.

Eiser heeft op 24 april 2023 een aanvraag ingediend voor een hoger militair invaliditeitspensioen. In de bij de aanvraag gevoegde begeleidende brief heeft hij aangegeven dat Defensie tekort is geschoten in de hulpverlening en nazorg in de nasleep van zijn uitzending naar het voormalige Joegoslavië. Hierdoor is hij gedurende langere tijd met onderliggende klachten blijven rondlopen. Deze klachten zijn destijds ten onrechte aan andere factoren toegeschreven. Eiser beoogt met zijn verzoek eerherstel te verkrijgen.

Verweerder heeft de aanvraag van eiser aangemerkt als een verzoek om herziening van de beslissing van 4 juli 2001 voor zover daarin is besloten dat er geen verband wordt aanvaard tussen de bij hem geconstateerde aandoening en de uitoefening van de militaire dienst. Verweerder heeft dit verzoek afgewezen omdat door eiser geen nieuwe of veranderde omstandigheden naar voren zijn gebracht dan die welke bij de beoordeling van de aanspraken op een militair invaliditeitspensioen al een rol hebben gespeeld.

Naar aanleiding van de aanvraag van eiser heeft verzekeringsarts [naam 2] op 30 november 2023 een nieuw geneeskundig onderzoek bij eiser verricht waarvan de bevindingen zijn opgetekend in het rapport van 25 januari 2024. Hieruit kan worden opgemaakt dat er ten opzichte van het eerder in 2000 uitgevoerde onderzoek geen nieuwe medische feiten, gegevens of omstandigheden zijn die aanleiding geven om het destijds uitgebrachte advies, namelijk dat geen sprake is van dienstverband, te herzien. Het drugsgebruik en het ontstaan van psychische klachten in 1999 kunnen namelijk niet eenduidig worden toegeschreven aan wat eiser in de militaire dienst en op uitzending heeft gezien en ervaren. Daarbij is er op dit moment geen sprake van een evidente psychiatrische aandoening in strikte zin. Verweerder heeft vervolgens bezwaarverzekeringsarts [naam 3] gevraagd om op dit nieuwe verzekeringsgeneeskundige rapport te reageren. Hoevers heeft bij brief van 27 april 2024 in reactie hierop laten weten de conclusies van verzekeringsarts [naam 2] te kunnen volgen. Onder verwijzing hiernaar is verweerder met het bestreden besluit bij de afwijzing van het verzoek van eiser gebleven.

Eiser is het niet eens met de afwijzing van zijn verzoek. Hij blijft bij zijn betoog dat Defensie tekort is geschoten in de hulpverlening en nazorg in de nasleep van zijn uitzending naar het voormalige Joegoslavië. De als gevolg hiervan ontstane PTSS-klachten hebben tot schade bij hem geleid. Hij benadrukt dat erkenning hiervan door Defensie een positief effect zal hebben op zijn herstel. Op de zitting heeft eiser naar voren gebracht dat hij op dit moment voor zijn klachten in behandeling is bij het Psychotraumacentrum in Den Bosch en daarmee ook bezig is om meer medische informatie te verzamelen ter onderbouwing van het bestaan van een dienstverband ten aanzien van de bij hem geconstateerde stoornis.

De rechtbank stelt vast dat eiser heeft verzocht om terug te komen van een onherroepelijk geworden besluit, namelijk de beslissing van 4 juli 2001 waarin onder meer is besloten dat de aandoening van eiser geen verband houdt met de uitoefening van de militaire dienst. Volgens vaste rechtspraak van de hoogste ambtenarenrechter is op zo'n verzoek artikel 4:6 van de Awb van overeenkomstige toepassing. Dit betekent dat de aanvrager nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden naar voren moet brengen. Wanneer de aanvrager dat niet doet, kan een bestuursorgaan het verzoek afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere besluit. Onder nieuw gebleken feiten en veranderde omstandigheden worden verstaan feiten of

omstandigheden die ná het eerdere besluit zijn voorgevallen, dan wel feiten of omstandigheden die weliswaar vóór het eerdere besluit zijn voorgevallen, maar die niet vóór dat besluit konden worden aangevoerd. Nieuw gebleken feiten zijn ook bewijsstukken van al eerder gestelde feiten of omstandigheden, als deze bewijsstukken niet eerder konden worden overlegd.

Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat in dit geval geen nieuwe feiten en veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, als hiervoor bedoeld. Zulks wordt ook onderstreept door zowel de bevindingen van verzekeringsarts die zijn vermeld in het rapport van 25 januari 2024, als door het commentaar hierop door bezwaarverzekeringsarts Hoevers van 27 april 2024. De rechtbank ziet in wat eiser heeft aangevoerd geen reden om te veronderstellen dat het onderzoek onzorgvuldig is geweest of dat de bevindingen en conclusies niet navolgbaar zijn. Hoewel eiser heeft aangegeven momenteel in behandeling te zijn bij het Psychotraumacentrum in Den Bosch, is het de rechtbank niet gebleken dat inmiddels nieuwe medische informatie beschikbaar is die een ander licht werpt op de vraag of ten aanzien van de bij hem geconstateerde stoornis een dienstverband kan worden aangenomen. Het betoog van eiser dat Defensie tekort is geschoten in zijn zorgplicht, biedt evenmin nieuwe inzichten.

De rechtbank ziet ook geen aanleiding voor het oordeel dat het besluit evident onredelijk is. Verweerder kon dan ook in redelijkheid gebruikmaken van zijn bevoegdheid om het verzoek om herziening af te wijzen. Hoewel de rechtbank begrip heeft voor de zoektocht van eiser naar de oorsprong van zijn klachten en naar eerherstel voor zover mogelijk, kan dit, zonder nadere onderbouwing van zijn vermoedens hierover, niet tot een ander oordeel leiden.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 11-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:7785

Zaaknummer: 24/7189

Rechters: D. Bieber

Advocaten: H.J.A. Aerts

Wetsartikelen: 4:6 Awb

RECHTSPRAAK

RAS en Bpf Schoonmaak mogen geen boete opleggen aan werkgever voor schending naleving cao

Geschil tussen werkgever en RAS en Bedrijfstakpensioenfonds Schoonmaak. Zij hebben werkgever een boete van € 5.000 opgelegd wegens schending van de naleving van de cao. De rechtbank oordeelt dat RAS en Bpf Schoonmaak niet bevoegd zijn om de werkgever een boete op te leggen. Het uitvoeringsreglement Bedrijfstakpensioenfonds kan hoe dan ook geen grondslag opleveren voor opleggen van de boete.

RAS is opgericht door de sociale partners, verbonden aan de cao voor het schoonmaak- en glazenwassersbedrijf (hierna: de cao), en heeft ten doel het naleven en toepassen van de cao-afspraken. De cao is algemeen verbindend verklaard van 9 juni 2022 tot en met 31 december 2025. Deelneming in het Bedrijfstakpensioenfonds Schoonmaak is verplicht voor werknemers in dienst van een onderneming die een schoonmaak- en glazenwassersbedrijf uitoefent.

RAS heeft met een brief van 30 augustus 2022 aan werkgever een boete opgelegd van € 5.000 wegens het niet aanleveren van gegevens voor een hercontrole op naleving van de cao. De onderhavige procedure tussen RAS en het Bedrijfstakpensioenfonds Schoonmaak enerzijds en werkgever anderzijds draait om de vraag of werkgever moet worden veroordeeld tot betaling van € 5.000 boete.

De kantonrechter oordeelt als volgt. De boete is blijkens de brief van 30 augustus 2022 opgelegd door RAS. RAS is echter niet bevoegd om een boete op te leggen op grond van het Uitvoeringsreglement Bedrijfstakpensioenfonds. Alleen 'het fonds' of 'het bestuur' genoemd in artikel 5.2 lid 7 van het Uitvoeringsreglement Bedrijfstakpensioenfonds is daartoe bevoegd, en dat is in ieder geval niet RAS. Een boete kan voorts op grond van artikel 5.2 lid 7 van het Uitvoeringsreglement Bedrijfstakpensioenfonds alleen worden opgelegd vanwege een schending van verplichtingen in het kader van de vaststelling van premie, niet in het kader van een schending van de naleving van de cao. Uit de brief van RAS van 30 augustus 2022 blijkt dat de boete is opgelegd vanwege een schending van de cao. Daarvoor biedt artikel 5.2 lid 7 van

het Uitvoeringsreglement Bedrijfstakpensioenfondsen geen grondslag. Verder kan het Uitvoeringsreglement Bedrijfstakpensioenfondsen hoe dan ook geen grondslag opleveren voor het opleggen van een boete, ook niet door het Bedrijfstakpensioenfondsen Schoonmaak. Uit artikel 5.2 lid 7 van het Uitvoeringsreglement Bedrijfstakpensioenfondsen blijkt naar het oordeel van de kantonrechter namelijk niet, althans onvoldoende, welke rechtspersoon of welk orgaan bevoegd is om de boete op te leggen. In dat artikel staat dat 'het bestuur' een boete kan opleggen, maar niet duidelijk is wie met 'het bestuur' wordt bedoeld. Afwijzing van de vordering van het Bedrijfstakpensioenfondsen Schoonmaak en RAS volgt.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 24-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:4469

Zaaknummer: 11300143 \ CV EXPL 24-2456

Rechters: P.J. Jansen

Wetsartikelen: Wet Bpf 2000

RECHTSPRAAK

Terechte afwijzing verzoek hoger militair arbeidsongeschiktheidspensioen

Ex-militair ontvangt beperkt militair arbeidsongeschiktheidspensioen wegens rugklachten. Na herziening is de mate van invaliditeit (arbeidsongeschiktheid) verhoogd van 10% naar 15%. De militair meent dat dit 60% moet zijn. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder mogen uitgaan van de conclusies van de bezwaarverzekeringsarts en daarmee ten aanzien van de dienstverbandaandoeningen van eiser op goede gronden kunnen komen tot een mate van invaliditeit van 15%.

Eiser was in de periode van augustus 1986 tot augustus 1990 in dienst van Defensie, eerst als dienstplichtig militair en later bij de Koninklijke Marine. Tijdens een militaire training voor het Korps Mariniers in Curaçao in september 1988 zwaaide hij een zware radio-installatie op zijn rug, waarbij de punt van de radio in zijn rug terecht kwam. Hoewel eiser de betreffende training kon afmaken, ontwikkelde hij in de weken daarna toenemende pijnklachten in zijn onderrug, met een uitstralende pijn naar het rechterbeen. Verdere medische analyse gaf echter geen uitsluitel over een duidelijke oorzaak voor de klachten. In 1990 werd het dienstverband van eiser bij Defensie beëindigd en belandde hij in de Ziektewet. In 1993 werd bij een analyse in de St. Maartenkliniek slijtage waargenomen in zijn onderrug, waarna twee rugwervels operatief zijn vastgezet (hierna: spondylodese). Op grond van een op 26 juli 1994 verricht militair geneeskundig onderzoek werd bij eiser een dienstverband vastgesteld voor de status na intercorporele spondylodese met L5-S1 wegens discopathie L5-S1 (dienstverbandaandoening A). In 1999 werd ook een dienstverband aanvaard voor de chronische Lumbago (dienstverbandaandoening B). Voor beide dienstverbandaandoeningen werd een totale mate van invaliditeit van 10% vastgesteld waarbij sprake is van een medische eindtoestand.

Na een lange revalidatie namen de pijnklachten van eiser in zijn rug af en heeft hij tot 2018 goed kunnen functioneren met beperkingen en pijn. Vanaf dat jaar kwamen de pijnklachten

echter weer terug, waarbij eiser ernstige belemmeringen ervaart bij zware belasting, lang staan en ver lopen. Uitgebreide medische analyse bij verschillende medische instanties wees uit dat sprake was van slijtage van de wervels boven het niveau waar de rugwervels zijn vastgezet. Behandeling met infiltraties en therapie gaven enige verlichting, maar de ernstige belemmeringen bleven onveranderd. Ondanks deze behandelingen namen de klachten en belemmeringen vanaf 2022 weer toe. Tegen die achtergrond heeft eiser verweerder op 8 juni 2022 verzocht om toekenning van een hogere MIP.

Naar aanleiding van het verzoek van eiser heeft een nieuw verzekeringskundig onderzoek plaatsgevonden. Op basis van bevindingen van orthopedisch chirurg [naam 1] heeft verzekeringsarts [naam 2] in de geneeskundige rapportage van 19 juli 2023 geconcludeerd dat er geen aanleiding bestaat om de eerder vastgestelde totale mate van invaliditeit van 10% voor beide dienstverbandaandoeningen te verhogen. Met het primaire besluit heeft verweerder deze conclusie uit het rapport gevolgd en het verzoek van eiser om toekenning van een hogere MIP afgewezen.

Eiser heeft tegen het primaire besluit bezwaar aangetekend en zich tot orthopedisch chirurg [naam 3] gewend voor een second opinion. Deze heeft eiser op 7 december 2023 onderzocht. Uit de bevindingen van dit onderzoek heeft [naam 3] geconcludeerd dat het aannemelijk is dat de huidige rugklachten van eiser op zijn minst deels voortkomen uit de in het verleden verrichte spondylodese en dus een relatie hebben met het dienstongeval. Bekend is namelijk dat na een spondylodese omliggende segmenten (versneld) degeneratieve afwijkingen kunnen ontwikkelen.

Verweerder heeft vervolgens een second opinion aangevraagd bij bezwaarverzekeringsarts [naam 4]. Deze heeft gesteld dat na bestudering van alle beschikbare gegevens medisch gezien enige ruimte bestaat om voor een deel van de degeneratieve klachten en toename van de lage rugklachten alsnog een extra invaliditeitspercentage toe te kennen van 5% op basis van WPC-nummer 0415 (belangrijke bewegingsbeperking). De reden hiervoor is dat na een spondylodese het buig/draaipunt van de lendenwervelkolom naar boven is verplaatst waardoor mogelijk een extra slijtage door overbelasting van de bovenliggende lendenwervels alsmede facetgewrichten is opgetreden. Het maximale invaliditeitspercentage voor de lage rug problematiek op basis van het WPC-nummer 0415 van 20% is volgens [naam 4] evenwel niet aan de orde omdat eiser zijn rug nog redelijk kan bewegen. Daarbij wordt de lage rugpijn (lumbagoklachten) geacht in het nieuwe invaliditeitspercentage van 15% te zijn verdisconteerd. Met het bestreden besluit heeft verweerder onder verwijzing naar het commentaar van [naam 4] het MIP van eiser met terugwerkende kracht vanaf 8 juni 2021 alsnog verhoogd naar een mate van invaliditeit van 15%, waarbij sprake is van een medische eindtoestand.

Eiser betoogt dat [naam 4] de gevolgen van het dienstongeval heeft onderschat en daardoor tot een te laag invaliditeitspercentage is gekomen. Hij heeft dit onderbouwd aan de hand van een rapportage van de door hem hangende het beroep ingeschakelde medisch adviseur [naam 5]. [Naam 5] heeft geconcludeerd dat in het geval van eiser zowel WPC-schaal nummer 0414 (ankylose van de lendenwervels in gunstige stand) als nummer 0415 van toepassing zijn. Specifiek ten aanzien van WPC-schaal nummer 0414 heeft hij gesteld dat door de ankylose sprake is van een afwijkende beweeglijkheid van de rug, waardoor artrose en slijtage is ontstaan in de rugwervels. Vanwege de ankylose is de weg naar artrose al op een jeugdige leeftijd (25) ingeslagen. Omdat artrose niet de neiging heeft om spontaan te genezen maar juist progressief is, is in het geval van eiser een hoger invaliditeitspercentage van 30% van toepassing.

Specifiek ten aanzien van WPC-schaal nummer 0415 heeft [naam 5] gesteld dat eiser fors wordt beperkt in het staan en zitten, twee basisactiviteiten die een groot onderdeel uitmaken van het dagelijks leven. Ook heeft [naam 5] gewezen op de andere beperkingen van eiser: hij heeft schoonmaakhulp nodig in het huishouden, hij kan slechts 10 keer achtereen knielen, hij kan niet in de tuin werken en hij wordt beperkt in het autorijden. Dit maakt volgens [naam 5] dat in het geval van eiser een hoger invaliditeitspercentage van 30% van toepassing is.

De totale mate van invaliditeit moet op grond van het voorgaande dan ook worden vastgesteld op 60%. Eiser verzoekt in het geval van een gegrondverklaring van zijn beroep naast een proceskostenvergoeding ook om vergoeding van de kosten die hij heeft gemaakt voor het inschakelen van medisch adviseur [naam 5].

Verweerder heeft het advies van medisch adviseur [naam 5] voorgelegd aan bezwaarverzekeringsarts [naam 4]. [Naam 4] heeft geen aanleiding gezien om zijn eerdere in de bezwaarfase ingenomen standpunt over de mate van invaliditeit te herzien. Een optelsom van twee nummers voor één aandoening, zoals door [naam 5] wordt geadviseerd, is binnen de WPC-systematiek niet mogelijk. [Naam 4] heeft in dit geval als meest van toepassing zijnde schaal gekozen voor nummer 0415 omdat nog geen sprake was van een volledig ankylotische lendenwervelkolom (WPC-schaal nummer 0414). Daar is een partieel invaliditeitspercentage van 15% aan gekoppeld omdat nog sprake is van enige beweeglijkheid van de rug en alleen een onbeweeglijke lendenwervelkolom door een totale spondylodese noopt tot toepassing van het maximale invaliditeitspercentage van 20% behorend bij dat WPC-schaal nummer. Daarbij speelt mee dat de vaststelling van de mate van invaliditeit bij toepassing van de WPC-schaal in overwegende mate plaatsvindt op basis van de functionaliteit van de wervelkolom gewrichten en pijnklachten daarin worden geacht te zijn verdisconteerd. Bij toenemende disfunctionaliteit kan eiser verweerder evenwel met een nieuw rekest verzoeken om toekenning van een hogere MIP.

In reactie op het advies van [naam 4] erkent eiser dat een optelsom van twee nummers voor één aandoening binnen de WPC-systematiek niet mogelijk is. Eiser betoogt evenwel dat de percentages uit de WPC-schaal minimumpercentages betreffen. Als in zijn geval is gekozen voor WPC schaal nummer 0415, had dus in ieder geval een invaliditeitspercentage van 20% moeten worden toegepast. Op de zitting heeft eiser onder verwijzing van het advies van [naam 5] nog naar voren gebracht dat er ook voldoende aanknopingspunten bestaan voor het toepassen van WCP schaal nummer 0414 en het daarbij behorende minimumpercentage van 20%. Zelf houdt eiser in beide gevallen vast aan het eerder door [naam 5] berekende invaliditeitspercentage van 30%. Andersom geldt ook dat wanneer verweerder een invaliditeitspercentage van 15% toepasselijk vindt, het in dat geval voor de hand had gelegen om te kiezen voor WPC schaal nummer 0416 (matige bewegingsbeperking) omdat deze een minimumpercentage van 10% heeft.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder mogen uitgaan van de conclusies van bezwaarverzekeringsarts [naam 4] en daarmee ten aanzien van de dienstverbandaandoeningen van eiser op goede gronden kunnen komen tot een mate van invaliditeit van 15%. De rechtbank legt hierna uit hoe zij tot dit oordeel komt.

De rechtbank overweegt allereerst dat uit artikel 2, tweede en derde lid, van de per 1 juli 2008 in werking getreden ministeriële regeling verzekeringsgeneeskundige protocollen volgt dat, indien eerder een medische eindtoestand is aangenomen, het oorspronkelijk vastgestelde invaliditeitspercentage van kracht blijft indien de toepassing van de in artikel 1 genoemde protocollen bij een herkeuring na de datum van inwerkingtreding van deze regeling leidt tot een lager invaliditeitspercentage. In de situatie dat zich eventueel een verslechtering van de medische situatie als gevolg van de dienstverbandaandoening voordoet kan dat leiden tot vaststelling van een hoger invaliditeitspercentage. Daar staat de aangenomen eindtoestand niet aan in de weg.

De rechtbank overweegt verder dat volgens vaste rechtspraak voor de beoordeling van de mate van invaliditeit met dienstverband doorslaggevend is tot welke beperkingen de desbetreffende aandoening leidt in het dagelijks functioneren ten opzichte van de vergelijkbare gezonde persoon. Voor de vaststelling van de mate van invaliditeit is niet enkel de aanwezigheid van klachten of symptomen de maatstaf, maar de weerslag daarvan op het dagelijks leven en functioneren en de mate waarin de kwaliteit van het leven van alledag daardoor in negatieve zin wordt beïnvloed, dit in vergelijking met een geheel valide leeftijdgenoot.

Tussen partijen staat niet ter discussie dat het binnen de WPC-systematiek niet mogelijk is om ten aanzien van dezelfde problematiek meerdere WPC-nummers te gebruiken en bij elkaar op te tellen. [naam 4] heeft op navolgbare wijze toegelicht dat WPC-schaal nummer

0414 onvoldoende bij de dienstverbandaandoeningen van eiser aansluit omdat nog geen sprake is van een volledig ankylotische lendenwervelkolom. Daarom is de keuze gevallen op WPC-schaal nummer 0415, waarin ook de lumbagoklachten van eiser worden geacht te zijn verdisconteerd.

[Naam 4] heeft er vervolgens voor gekozen om het bij dit WPC-nummer behorende invaliditeitspercentage in het geval van de dienstverbandaandoeningen van eiser te bepalen op 15%. De rechtbank overweegt dat op grond van vaste rechtspraak van de hoogste ambtenarenrechter de WPC-schaal slechts geldt als richtlijn en het verweerder dus vrij staat de betrokken nummers ook partieel of en/of vergelijkenderwijs van toepassing te achten.

De rechtbank volgt de stelling van eiser niet dat verweerder in dit geval gehouden was om te kiezen voor WPC schaal nummer 0416 omwille van het minimumpercentage van 10%. [naam 4] heeft over zijn keuze voor een lager invaliditeitspercentage toegelicht dat het maximale invaliditeitspercentage van 20% behorend bij dit WPC-nummer in het geval van eiser niet aan de orde is omdat deze alleen wordt toegepast indien sprake is van een onbeweeglijke lendenwervelkolom. Bij eiser is echter nog sprake van enige beweeglijkheid doordat slechts zijn twee onderste rugwervels operatief werden gefixeerd. Dit wordt door eiser ook niet betwist. Deze omstandigheid tezamen met het feit dat de WPC-schaal weinig ernstgradaties kent, maakt dat is gekozen voor een invaliditeitspercentage van 15%. Verder heeft verweerder op de zitting afdoende toegelicht dat over het invaliditeitspercentage van 15% gelet op de beperkingen van eiser geen twijfel bestaat en dat deze ook zou worden gehanteerd indien de keuze was gevallen op een ander WPC-schaal nummer. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met deze uitleg voldoende gemotiveerd hoe hij tot het invaliditeitspercentage is gekomen en waarom er geen aanleiding bestaat om, zoals door medisch adviseur [naam 5] wordt betoogd, deze op een hoger percentage vast te stellen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 24-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:7804

Zaaknummer: 24/5299

Rechters: A.M. de Wit

Advocaten: D.E. de Hoop en W.R.C. Adang

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Aanvraag militair arbeidsongeschiktheidspensioen terecht afgewezen; geen schending zorgplicht

Geschil over de afwijzing van de aanvraag van een ex-militair voor militair arbeidsongeschiktheidspensioen. De rechtbank oordeelt dat in de voorgaande procedure over een militair invaliditeitspensioen reeds is komen vast te staan dat er geen causaal verband bestaat tussen eisers psychische aandoening en zijn werkzaamheden. Zoals verweerder in het bestreden besluit en het verweerschrift heeft aangevoerd hoeft verweerder in zo'n geval niet over te gaan tot een nader onderzoek naar de zorgplicht.

Eiser was in dienst bij verweerder. Gedurende zijn dienstverband is hij in 1995 uitgezonden geweest naar voormalig Joegoslavië waar hij ingrijpende gebeurtenissen heeft meegemaakt. Vervolgens is eiser uitgezonden in 1998 naar Cyprus waar hij psychisch gedecompenseerd is. Eiser werd gerepatriëerd en ondanks een negatief advies in 1999 weer uitgezonden naar Cyprus. Daar is hij opnieuw psychisch gedecompenseerd. In 2002 is eiser blijvend dienstongeschikt geacht omdat hij lijdt aan een aandoening van psychische aard. Eiser houdt verweerder aansprakelijk voor zorgplichtschending.

In het primaire besluit heeft verweerder de aansprakelijkheid afgewezen omdat het causaal verband tussen eisers klachten en zijn werkzaamheden niet is aangetoond. Eiser heeft vervolgens een procedure gevolgd voor een militair invaliditeitspensioen. Die aanvraag is afgewezen omdat de bij eiser geconstateerde psychische aandoening (een bipolaire stoornis in combinatie met dwangmatige, rigide persoonlijkheidstrekken) geen verband houdt met de uitoefening van de militaire dienst. De Centrale Raad van Beroep heeft dat besluit in hoger beroep in stand gelaten.

In het bestreden besluit wijst verweerder voor het ontbreken van causaal verband naar de onderzoeken die zijn verricht in het kader van eisers procedure over een militair invaliditeitspensioen.

Verweerder stelt ten onrechte dat eiser op het moment van keuren ten behoeve van uitzending niet bekend zou zijn bij de bedrijfsarts en niet aangemeld was voor een sociaal medische beoordeling. Eiser heeft al in 1998 een machtiging afgegeven voor overdracht van zijn medische gegevens. Deze gegevens hadden bij de keuring betrokken moeten worden. Er was sprake van een spierkwetsuur waar geen aanvullend onderzoek naar heeft plaatsgevonden. Het fysiek niet fit zijn heeft gevolgen voor de mentale belastbaarheid.

De bedrijfsarts heeft eiser geschikt geacht voor uitzending naar Cyprus op 24 september 1998, terwijl eiser niet fit en geschikt was. Dit had als gevolg dat eiser op Cyprus psychisch onwel is geworden. Uiteindelijk hebben de psychische problemen geleid tot eisers ontslag. Hierdoor is schade ontstaan die eiser vergoed wenst te zien.

De rechtbank beoordeelt eerst ambtshalve of het beroep tijdig is ingediend. Verweerder heeft op 17 oktober 2024 toegelicht dat het bestreden besluit is verzonden aan mr. Van der Linden omdat zij eiser bijstond in de bezwaarprocedure. Noch eiser noch mr. Van der Linden heeft bij verweerder aangegeven dat zij eiser niet meer vertegenwoordigt. De rechtbank volgt verweerder in dit standpunt. De rechtbank stelt vast dat verweerder het bestreden besluit op juiste wijze bekendgemaakt heeft op 5 juli 2024 zodat de beroepstermijn eindigde op 16 augustus 2024. Het beroep van eiser op 29 augustus 2024 is daarmee niet tijdig ingediend. De rechtbank acht de termijnoverschrijding van iets minder dan twee weken in dit geval echter verschoonbaar omdat er sprake is van bijzondere omstandigheden. Het betreft een voor eiser emotionele procedure die hij zonder gemachtigde voortzette en het beroepschrift kostte eiser naar eigen zeggen veel voorbereiding. Gelet op de lange duur van de procedure acht de rechtbank de geringe overschrijding van de beroepstermijn verschoonbaar.

Volgens vaste rechtspraak van de hoogste bestuursrechter in ambtenarenzaken moet voor de beantwoording van de vraag of voldoende aanleiding bestaat om schadevergoeding toe te kennen, zoveel mogelijk aansluiting worden gezocht bij het civielrechtelijke schadevergoedingsrecht.

Volgens eveneens vaste rechtspraak van de hoogste bestuursrechter heeft het bestuursorgaan tegenover de ambtenaar een zorgplicht. De zorgplicht houdt onder meer in dat het bestuursorgaan de werkzaamheden van de ambtenaar zodanig moet inrichten en voor het verrichten daarvan zodanige maatregelen moet treffen en aanwijzingen moet geven als redelijkerwijs nodig is om te voorkomen dat de ambtenaar in de uitoefening van zijn werkzaamheden schade lijdt. Indien een bestuursorgaan zijn zorgplicht schendt, heeft een ambtenaar recht op vergoeding van daardoor geleden schade, ook voor zover rechtspositionele regelingen daarin niet voorzien.

In de bewoordingen “in de uitoefening van zijn werkzaamheden” is tot uitdrukking gebracht dat er tussen de uitoefening van de werkzaamheden en de schade causaal verband moet bestaan. Een dergelijk verband is eerst aanwezig indien er een voldoende mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de werkomstandigheden van de betrokken ambtenaar de bij die ambtenaar aan het licht getreden ziekte of letsel daadwerkelijk hebben veroorzaakt. Het is aan de ambtenaar om dit aannemelijk te maken door feiten en omstandigheden aan te dragen waaruit blijkt dat van zo’n voldoende mate van waarschijnlijkheid sprake is.

De rechtbank is met verweerder van oordeel dat in de voorgaande procedure over een militair invaliditeitspensioen reeds is komen vast te staan dat er geen causaal verband bestaat tussen eisers psychische aandoening en zijn werkzaamheden. Zoals verweerder in het bestreden besluit en het verweerschrift heeft aangevoerd hoeft verweerder in zo’n geval niet over te gaan tot een nader onderzoek naar de zorgplicht. Als er geen sprake is van een causaal verband tussen de ziekte en de werkzaamheden bestaat er geen grondslag voor schadevergoeding. De indrukwekkende gebeurtenissen die eiser schetst, die hij meegemaakt heeft ten tijde van zijn uitzendingen, kunnen daar, hoewel invoelbaar, niet aan afdoen. Tijdens de zitting hebben partijen gesproken over de mogelijkheid van een gesprek tussen eiser en zijn toenmalige commandant. De rechtbank hoopt dat dit gesprek voor eiser de weg naar eerherstel kan zijn die hij zoekt.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 06-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:9597

Zaaknummer: 24/7626

Rechters: A.M. de Wit

Advocaten: R.P. Slingerland

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Staat niet aansprakelijk voor onjuist UPO; geen schending eigendomsrecht

Een pensioengerechtigde stelt dat hij op grond van de hem door het ABP verstrekte pensioenoverzichten recht heeft op het daarin genoemde bedrag aan pensioen. Hij doet daarbij een beroep op artikel 48 Pensioenwet. Volgens eiser heeft de staat onrechtmatig jegens hem gehandeld door er niet voor te zorgen dat hem de bedragen werden betaald waarop hij recht had; daarmee handelde de staat in strijd met eisers recht op eigendom dat wordt gewaarborgd door artikel 1 EP en 17 Handvest. De staat is volgens eiser ook aansprakelijk op grond van onrechtmatige rechtspraak. De staat dient volgens eiser om voornoemde redenen de schade te vergoeden die eiser lijdt omdat hij niet de pensioenuitkering krijgt die in de door hem ontvangen uniforme pensioenoverzichten (UPO's) is genoemd. De vordering van eiser wordt afgewezen. Hij kan geen rechten ontlenen aan de UPO's. Van schending van zijn eigendomsrecht of onrechtmatige rechtspraak is geen sprake. De met het UPO gecommuniceerde bedragen zijn geen eigendomsrecht en of een daarmee gelijk te stellen legitieme expectation. Eveneens ontbreekt de voor het beroep op artikel 17 Handvest vereiste connexiteit met het EU-recht.

Eiser kreeg in de jaren 1998 tot 2010 van het ABP elk jaar een overzicht van het door hem als ambtenaar opgebouwde pensioen (een Uniform Pensioen Overzicht, ook wel UPO). Daarin stond dat hij (bij pensioengerechtigde leeftijd) € 22.245 zou ontvangen.

Op 1 januari 2021 is eiser met pensioen gegaan. Op het Uniform Pensioenoverzicht (UPO) van 2021 staat dat hij vanaf die datum jaarlijks een ouderdomspensioen van € 16.631,65 ontvangt. Dat bedrag wordt hem uitgekeerd. Het bedrag dat in de eerdere UPO's was genoemd was

gebaseerd op een verkeerde berekening.

Eiser is tegen Stichting Pensioenfonds ABP een procedure gestart, omdat hij had verwacht jaarlijks € 22.425,30 aan pensioen te ontvangen. Zijn vordering werd afgewezen omdat kort gezegd hij jegens het ABP geen rechten kon ontleen aan de UPO's. In het arrest van 26 augustus 2014 heeft het Gerechtshof 's-Hertogenbosch onder meer overwogen dat artikel 3:35 BW aan een gerechtvaardigd vertrouwen eerst rechtsgevolg verbindt indien gerechtvaardigd is vertrouwd op een rechtshandeling. Naar het oordeel van het hof kunnen de door ABP aan eiser verstrekte en in de rechtsoverwegingen omschreven pensioenoverzichten niet als rechtshandelingen worden gekwalificeerd. Met de pensioenoverzichten heeft ABP aan eiser informatie verstrekt omtrent de hoogte van de bruto-pensioenuitkeringen die hem in voorkomende gevallen zullen worden gedaan. ABP is de pensioenuitvoerder, hetgeen betekent dat ABP de afspraken uitvoert die zijn neergelegd in de tussen eiser en De Stichtse Rijnlanden gesloten pensioenovereenkomst.

In de verhouding tussen eiser en ABP zijn deze afspraken vertaald in het pensioenreglement. Het is dit pensioenreglement, en niet de door ABP aan eiser verstrekte pensioenoverzichten, dat bepalend is voor de vraag of eiser jegens ABP aanspraak kan maken op een pensioenuitkering. eiser heeft geen cassatie ingesteld.

In de procedure die eiser voerde tegen het ABP is hij niet in zijn stelling gevolgd en het is – daar wijst eiser zelf ook op – vaste jurisprudentie dat geen rechten kunnen worden ontleend aan pensioenoverzichten. Volgens eiser klopt dat niet en hij beroept zich daarbij op verdragsregels en uitspraken van de Europese rechter over het eigendomsrecht. Hij voert terecht aan dat het begrip eigendom van artikel 1 EP niet alleen opgebouwde pensioenaanspraken en pensioenrechten omvat, maar ook zogenoemde *legitimate expectations* op het verkrijgen van pensioenaanspraken. Eiser stelt dat in zijn geval sprake was van een dergelijke verwachting, en daarmee van een eigendomsrecht, dat is geschonden.

Uit jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) komt echter naar voren dat er voor een *legitimate expectation* een bestendige basis in het nationale recht of de rechtspraak moet zijn.

Die basis is er niet in de Nederlandse wet en rechtspraak. Voor zover eiser betoogt dat uit artikel 48 van de Pensioenwet voortvloeit dat aan een pensioenoverzicht rechten kunnen worden ontleend, volgt de rechtbank hem daarin niet. Dat is voorgeschreven dat een pensioenoverzicht correct en duidelijk moet zijn, betekent immers niet dat een (foutief) pensioenoverzicht bindend is.

Uit de rechtspraak van het EHRM over pensioenaanspraken volgt ook niet dat

pensioenoverzichten bindend zijn en dat daarmee (steeds) een *legitimate expectation* wordt gewekt.

Nu bestendige wetgeving waaruit kan worden afgeleid dat aan pensioenoverzichten rechten kunnen worden ontleend ontbreekt, terwijl – zoals eiser zelf erkent – uit bestendige jurisprudentie blijkt dat aan pensioenoverzichten geen rechten kunnen worden ontleend, kan eiser aan de UPO's geen *legitimate expectation* ontleenen en is er dus geen schending van artikel 1 EP. De verwachting van eiser is dan ook niet meer dan een loutere hoop op een pensioenaanspraak of pensioenrecht (gebaseerd op een eigen uitleg van de wet) en dat volstaat volgens het EHRM niet.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 28-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:9694

Zaaknummer: C/09/669071 / HA ZA 24-569

Rechters: J.L.M. Luiten

Advocaten: H. van Meerten en P.P.M. van Kippersluis

Wetsartikelen: 48 Pensioenwet, 1 EP en 17 Handvest

RECHTSPRAAK

Werknemer heeft geen recht op premievrije voortzetting ouderdomspensioen wegens arbeidsongeschiktheid

Geschil over de vraag of werknemer in aanmerking komt voor premievrije voortzetting van ouderdomspensioen wegens arbeidsongeschiktheid. Dat is volgens de kantonrechter niet het geval. Voor een aanspraak op premievrije voortzetting van deelnemerschap moet de beëindiging het gevolg zijn van arbeidsongeschiktheid dan wel andere arbeidsvoorwaardelijke regelingen die zijn getroffen met de werkgever. Dat is niet het geval zodat werknemer (ook) in het kader van artikel 5.5.1 Pensioenreglement 2007 als gewezen deelnemer en niet als deelnemer moet worden aangemerkt. Reeds daarom komt werknemer op grond van artikel 5.5.1 Pensioenreglement 2007 geen recht toe op premievrije voortzetting van het deelnemerschap. Naar het oordeel van de kantonrechter is hier geen sprake van een niet toegestaan onderscheid in arbeidsvoorwaarden tussen werknemers in vaste dienst en werknemers met een tijdelijk contract. Verder acht de kantonrechter de handelswijze van de stichting niet naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar.

Werknemer is op 1 september 2008 op basis van een arbeidsovereenkomst voor de duur van één jaar bij werkgeefster in dienst getreden. Vanaf dat moment is hij deelnemer in de pensioenregeling geworden. De pensioenregeling wordt door een stichting uitgevoerd. Werknemer is op 28 augustus 2009 ziek gemeld. De arbeidsovereenkomst is op 31 augustus 2009 geëindigd als gevolg van het verstrijken van de looptijd ervan. Met ingang van 25 augustus 2011 is aan werknemer een IVA-uitkering toegekend. Werknemer heeft de stichting herhaaldelijk verzocht om premievrije pensioenvoortzetting wegens arbeidsongeschiktheid. De stichting heeft hier geen gevolg aan gegeven. Werknemer vordert een verklaring voor recht dat hij vanaf 1 september 2009 tot aan de ingangsdatum van zijn pensioen recht heeft op

pensioendeelneming zonder premiebetaling.

In het van toepassing zijnde Pensioenreglement staat dat indien de deelnemer arbeidsongeschikt is, hij met inachtneming van het bepaalde in artikel 5.5.1 aanspraken behoudt op ouderdoms-, partner- en wezenpensioen en op de beschikbare premies die hij bij de voortzetting van het deelnemerschap tot de pensioendatum of tot eerder overlijden zou hebben verkregen. De stichting stelt dat aan de voorwaarden van het Pensioenreglement niet is voldaan. Per 1 september 2009 is werknemer gewezen deelnemer omdat de arbeidsovereenkomst wegens het verstrijken van de looptijd ervan is geëindigd. Dat werknemer toen net een paar dagen ziek was, is volgens de stichting niet relevant. Ook was werknemer op dat moment niet arbeidsongeschikt in de zin van het Pensioenreglement.

De kantonrechter oordeelt dat voor de uitleg van een bepaling in een pensioenreglement geldt dat in beginsel de bewoordingen gelezen in het licht van de gehele tekst van dat pensioenreglement van doorslaggevende betekenis zijn. Daarbij komt het niet aan op de bedoelingen van de partijen die de regels tot stand hebben gebracht, voor zover deze niet uit de opgenomen bepalingen kenbaar zijn, maar op de betekenis die naar objectieve maatstaven volgt uit de bewoordingen waarin de regels zijn gesteld. Dit brengt met zich dat niet sec moet worden gekeken naar de tekst van artikel 5.5.1 van het Pensioenreglement maar dat dat artikel moet worden gelezen in het licht van de gehele tekst van het pensioenreglement. Vast staat dat het dienstverband van werknemer op 31 augustus 2009 is geëindigd als gevolg van het verstrijken van de looptijd ervan en niet als gevolg van arbeidsongeschiktheid dan wel andere arbeidsvoorwaardelijke regelingen die zijn getroffen met werkgeefster. Gelet hierop is de conclusie dat het deelnemerschap van werknemer aan de stichting op 31 augustus 2009 is beëindigd en dat hij sindsdien gewezen deelnemer is in de zin van het Pensioenreglement. Artikel 5.5.1 van het Pensioenreglement ziet op de deelnemer en niet op de gewezen deelnemer. Naar het oordeel van de kantonrechter is hier ook geen sprake van een niet toegestaan onderscheid in arbeidsvoorwaarden tussen werknemers in vaste dienst en werknemers met een tijdelijk contract. Verder acht de kantonrechter de handelwijze van de stichting niet naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar. Ook een beroep van werknemer op een convenant slaagt niet omdat niet valt in te zien waarom het convenant, dat geen terugwerkende kracht heeft en dat bijna 3,5 jaar nadat de arbeidsovereenkomst tussen partijen is geëindigd, is ondertekend, van toepassing zou zijn op werknemer.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 11-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:3739

Zaaknummer: 11376393 \ CV EXPL 24-3943

Rechters: Zander

Advocaten: mr. A.R.A.R. Lofty en G.R. Derksen

Wetsartikelen: 6:119 BW

RECHTSPRAAK

Werkgever valt niet onder werkingssfeer Bpf Vervoer: deskundigenrapport gevolgd

Geschil over de vraag of werkgeefster valt onder de werkingssfeer van verplicht gesteld bedrijfstakpensioenfonds vervoer over de weg (Bpf Vervoer). In het tussenvonnis is geoordeeld dat werkgeefster zich vóór 28 juli 2017 niet bezighield met het vervoeren van goederen over de weg tegen een vergoeding. Vanaf 28 juli 2017 doet zij dit wel, maar niet voor meer dan 50% of in een afdeling. De rechtbank concludeert dat mede aan de hand van een deskundigenrapport.

Geschil over de vraag of werkgever valt onder de werkingssfeer van verplicht gesteld bedrijfstakpensioenfonds vervoer over de weg (Bpf Vervoer). In het tussenvonnis is geoordeeld dat werkgeefster zich vóór 28 juli 2017 niet bezighield met het vervoeren van goederen over de weg tegen een vergoeding. Vanaf 28 juli 2017 doet zij dit wel. Voor beantwoording van de vraag of werkgeefster vanaf dat moment onder de verplichtingstelling van Pensioenfonds Beroepsvervoer valt, is bepalend of werkgeefster zich uitsluitend of in hoofdzaak (al dan niet in een afdeling) bezighoudt met het vervoeren van goederen over de weg tegen een vergoeding. In het verplichtstellingsbesluit is geen percentage genoemd. Daarom moet het gaan om meer dan 50%. Die meerderheid moet worden gemeten aan de hand van het aantal arbeidsuren. Gekeken moet worden naar de feitelijke werkzaamheden die de werknemers verrichten en naar hoeveel uren arbeid zij hiermee bezig zijn. De arbeidsuren van de werknemers die (deels) bezig zijn met het vervoeren van goederen moeten worden afgezet tegen het totale aantal arbeidsuren van alle werknemers. Daarbij kunnen de arbeidsuren van het administratieve personeel ook meegenomen worden, mits deze werkzaamheden ondersteunend en dienstbaar zijn aan het vervoeren van goederen en dus hieraan kunnen worden toegerekend. Om hierover nader geïnformeerd te worden, heeft de kantonrechter een deskundige benoemd die een deskundigenrapport heeft uitgebracht op 5 december 2024.

Uit het deskundigenrapport van 5 december 2024 blijkt dat de werknemers in de periode van

28 juli 2017 tot en met 31 december 2023 zijn onderverdeeld in zes functiegroepen, te weten administratie, logistiek, marketing, sales, service en warehouse. De deskundigen hebben de overeengekomen arbeidsuren van alle (voormalige) werknemers vastgesteld en afgezet tegen de overeengekomen arbeidsuren van de werknemers die feitelijk betrokken zijn (geweest) met wegvervoer. De deskundigen hebben geoordeeld dat slechts de functiegroepen logistiek (volledig) en administratie (voor 50%) dienstbaar zijn aan zowel het vervoeren als het opslaan van goederen. De conclusie luidt dat werkgeefster gemiddeld over de jaren 2017 tot en met 2023 nog geen 18% van de overeengekomen arbeidsuren heeft besteed aan het vervoer van goederen over de weg. De kantonrechter is van oordeel dat uit het rapport van de deskundigen in voldoende mate volgt dat het aantal overeengekomen arbeidsuren van de werknemers die feitelijk werkzaamheden verrichten die vallen onder de werkingssfeerbepaling van Pensioenfonds Beroepsvervoer niet groter is dan het aantal overeengekomen arbeidsuren van de werknemers die dat niet doen. Dit leidt ertoe dat niet kan worden geconcludeerd dat werkgeefster zich als bedrijf uitsluitend of in hoofdzaak bezighoudt met wegvervoer.

Evenmin kan worden vastgesteld dat binnen het bedrijf van werkgeefster sprake is van een 'afdeling', een bedrijfsonderdeel dat in voldoende mate zelfstandig is georganiseerd, waarin de vervoerswerkzaamheden uitsluitend of in hoofdzaak worden uitgevoerd. Daarom is niet komen vast te staan dat werkgeefster zich uitsluitend of in hoofdzaak (al dan niet in een afdeling) bezighoudt met het vervoeren van goederen over de weg tegen een vergoeding. Zij valt dus niet onder de werkingssfeer van de verplichtstelling om deel te nemen in Pensioenfonds Beroepsvervoer. De vorderingen van Pensioenfonds Beroepsvervoer worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 04-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:2714

Zaaknummer: 10248356 \ UC EXPL 22-8313

Rechters: D.A. van Steenbeek

Advocaten: E. Luttjens

Wetsartikelen: -

RECHTSPRAAK

Ontslag leidt tot transitievergoeding: aanmelding bij pensioenfonds met terugwerkende kracht

Geschil over de gevolgen van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst van een touringcarchauffeur. De werkgever heeft iets te laat aangezegd dat de arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd zou eindigen. Het hof oordeelt dat dit niet leidt tot een billijke vergoeding. Er is geen causaal verband tussen het niet voortzetten van de arbeidsovereenkomst en ernstig verwijtbaar handelen. De transitievergoeding en overige veroordelingen – waaronder de veroordeling tot aanmelding met terugwerkende kracht bij het pensioenfonds – blijven in hoger beroep in stand.

Werknemer (geboren 1967) is op 1 oktober 2021 op basis van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd (een jaar) bij X B.V. (de rechtsvoorganger van X) in dienst getreden. Aanvankelijk ging het om een dienstverband van 24 uur per week. Op 1 april 2022 is de arbeidsduur gewijzigd naar 32 uur per week. De arbeidsovereenkomst is na een jaar (stilzwijgend) verlengd. Werknemer vervulde de functie van touringcarchauffeur tegen een loon van € 2.342,62 bruto per maand, exclusief vakantietoeslag en overige emolumenten. Tussen partijen staat vast dat werknemer op 1 oktober 2021 op basis van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd (een jaar) in dienst is getreden bij (de rechtsvoorganger van) X. Die (tijdelijke) arbeidsovereenkomst is na een jaar stilzwijgend is verlengd, voor dezelfde duur (een jaar), dus tot 1 oktober 2023 (tot en met 30 september 2023, aangezien partijen geen andersluidende afspraken hebben gemaakt over (de duur van) de voortzetting van de arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd). Artikel 7:668 lid 4 sub b BW bepaalt in die situatie dat de arbeidsovereenkomst voor dezelfde duur wordt voortgezet. Op 4 september 2023 heeft werknemer zich ziek gemeld. De arbeidsovereenkomst is per 1 oktober geëindigd. Een van de vragen die partijen verdeeld houdt, is of werknemer zelf de arbeidsovereenkomst heeft opgezegd of dat werkgever de arbeidsovereenkomst (te laat) heeft aangezegd.

Het hof oordeelt als volgt. Een werknemer die de einddatum van de werkgeversaanzegging corrigeert, zegt niet zelf de arbeidsovereenkomst op. Een redelijke uitleg van de e-mailwisseling over en weer, althans zoals partijen die over en weer conform de *Haviltex*-norm redelijkerwijze ieder voor zich hadden moeten begrijpen, brengt het hof tot het oordeel dat werknemer niet zelf heeft opgezegd, maar dat het initiatief om de arbeidsovereenkomst niet voort te zetten bij werkgever lag. Op 24 september 2023 deelde werkgever immers aan werknemer mee dat het contract niet zou worden verlengd. Werkgever was op dat moment weliswaar (ten onrechte) in de veronderstelling dat het arbeidscontract zou verlopen 'per' 31 december 2023, maar omdat het contract eerder stilzwijgend met een jaar was verlengd en van rechtswege (door tijdverloop) zou verlopen 'per' 30 september 2023, is die veronderstelling door werknemer gecorrigeerd in de juiste einddatum (30 september 2023). In de e-mail van 29 september 2023 legde de gemachtigde van werknemer voorts de toepassing van de wetsartikelen 7:667 lid 1 en 7:668 lid 1 en lid 4 BW uit. Dat werkgever vervolgens in de e-mail van 30 september 2023 als reactie schreef 'we zullen medewerking verlenen aan uw opzegging, of zoals u het noemt einde contract', maakt niet dat toch sprake is van opzegging door werknemer. De (schriftelijke) mededeling van werkgever van 24 september 2023 om het contract niet te verlengen, is naar het oordeel van het hof aan te merken als een aanzegging als bedoeld in artikel 7:668 lid 1 BW, die alleen wel te laat is gedaan. Het voorgaande betekent dat werkgever de aanzegvergoeding als bedoeld in artikel 7:668 lid 3 BW naar rato verschuldigd is, dus ter hoogte van 24/30ste deel van het maandloon. Dat komt neer op een bedrag van € 1.874,90 bruto.

Nu de arbeidsovereenkomst (na een einde van rechtswege) op initiatief van werkgever niet is voortgezet, heeft werknemer op grond van artikel 7:673 lid 1 onderdeel a sub 3 BW recht op de transitievergoeding.

Er is geen recht op een billijke vergoeding. Het hof oordeelt dat in de onderhavige zaak geen sprake is van voornoemd causaal verband tussen het gestelde (ernstig) verwijtbaar handelen van werkgever en het niet voortzetten van het dienstverband. Het handelen van werkgever (kort gezegd omtrent de overgang van de ene naar de andere werkgever, de mails rond de schades, het pensioen(fonds), de loonstroken en de ziekmelding) verdient zeker niet de schoonheidsprijs, maar is naar het oordeel van het hof niet de oorzaak van het niet voortzetten van het dienstverband, dat immers toch al af zou lopen.

Het Pensioenfonds bevestigt dat werkgever werknemer niet bij hen heeft aangemeld. Uit het pensioenoverzicht van werknemer bij het Pensioenfonds blijkt dat geen afdrachten zijn gedaan. Bijna twee jaar na de aankondiging van de overgang van de rechtsvoorganger naar werkgever (zie het whatsapp-bericht van 27 juni 2023), is de aanmelding bij het Pensioenfonds kennelijk nog steeds niet (goed) geregeld. In ieder geval staat als onvoldoende

weersproken vast dat de pensioenafdrachten (werknemers- en werkgeversdeel) niet zijn overgemaakt naar het Pensioenfonds. Ter zitting bij het hof heeft de bestuurder desgevraagd daarover verklaard dat hij te druk is geweest met zijn andere bedrijven en ook pas sinds gisteren (dus de dag voor de zitting) de inlogcode van het Pensioenfonds heeft ontvangen.

Het hof ziet daarin geen aanleiding (integendeel) om werkgever alsnog in de gelegenheid te stellen de gestelde facturen (en corresponderende betaalbewijzen) in te dienen. Daarvoor heeft werkgever ruimschoots de tijd voor gehad.

De veroordeling tot aanmelding bij het Pensioenfonds]met terugwerkende kracht ingaande 1 april 2023 en tot 1 oktober 2023, onder gelijktijdige verstrekking aan werknemer van een bewijsmiddel dienaangaande, op straffe van een dwangsom van € 100 per dag voor iedere dag en/of keer dat werkgever in gebreke blijft (met een maximum van € 5.000), blijft dus in stand. Hetzelfde geldt voor de veroordeling om na genoemde aanmelding van werknemer bij het Pensioenfonds aldaar de verschuldigde premies/afdrachten voor de hiervoor genoemde maanden te betalen c.q. te verrichten, eveneens onder verstrekking van een bewijsmiddel dienaangaande, op verbeurte van een dwangsom van € 100 voor iedere dag en/of keer dat werkgever in gebreke blijft (met een maximum van € 5.000).

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:1360

Zaaknummer: 200.343.066/01

Rechters: R.R.M. de Moor, F.M.Th. Quaadvliet en C.J. Frikkee

Advocaten: M.L.E. Hol en J. van Overdam

Wetsartikelen: 7:668 BW

RECHTSPRAAK

Duitse Altersrente valt onder Wvps; vanaf AOW-leeftijd verevenen onaanvaardbaar zonder compensatie gemiste AOW-opbouw

De door de man gedurende het huwelijk opgebouwde pensioenrechten in Duitsland (Altersrente) vallen onder de werking van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding. Het hof is van oordeel dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid, die de relatie tussen ex-echtgenoten beheersen, onaanvaardbaar is dat de vrouw vanaf het moment dat de man de AOW-gerechtigde leeftijd bereikt nog volledig aanspraak zou kunnen maken op de helft van de tijdens het huwelijk opgebouwde Altersrente. Met ingang van de datum dat de man de AOW-gerechtigde leeftijd bereikt, mag de man de tijdens het huwelijk gemiste AOW-opbouw eerst compenseren met de ontvangen Altersrente. Het restant aan Altersrente moet verevend worden.

Deze zaak gaat over de vraag of de door de man gedurende het huwelijk opgebouwde pensioenrechten in Duitsland onder de werking van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (Wvps) vallen en of, indien dit het geval is, op grond van de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid op enig moment afgezien dient te worden van verevening dan wel matiging van de verevening dient plaats te vinden. Partijen zijn op 12 november 2008 met elkaar gehuwd in de wettelijke algehele gemeenschap van goederen.

Bij beschikking van 28 maart 2023 heeft de rechtbank Limburg tussen partijen onder meer de echtscheiding uitgesproken. Deze echtscheidingsbeschikking is op 22 december 2023 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Bij voornoemde beschikking van 28 maart 2023 heeft de rechtbank voorts, voor zover thans van belang, bepaald dat de zaak is zaak aangehouden met betrekking tot de partneralimentatie. Daarbij heeft de man vier weken de tijd gekregen om nadere stukken over

te leggen met betrekking tot het aan de vrouw toekomende deel van het door de man gedurende het huwelijk (in Duitsland) opgebouwde ouderdomspensioen. De rechtbank heeft bij beschikking van 15 februari 2024 kort gezegd bepaald dat het in Duitsland opgebouwd pensioen onder de Wvps valt en verevend moet worden.

Artikel 10:51 BW geeft de algemene regel voor pensioenverdeling bij scheiding. Voor de rechten omtrent pensioen bij scheiding dient in beginsel te worden aangesloten bij het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime. Tussen partijen is niet in geschil dat Nederlands recht op hun huwelijksvermogensregime van toepassing is. Artikel 1 lid 8 Wvps bepaalt (voor zover van belang) dat, indien op het huwelijksvermogensregime van de echtgenoten Nederlands recht van toepassing is, de wet ook van toepassing is op pensioenen ingevolge een buitenlandse pensioenregeling. Dat leidt ertoe dat in geval van echtscheiding ook uit een buitenlandse pensioenregeling voortvloeiende pensioenaanspraken, voor zover tijdens het huwelijk opgebouwd, op de voet van artikel 2 Wvps moeten worden verevend.

De buitenlandse pensioenregeling waar het hier om gaat (de Altersrente), vervult naar het oordeel van het hof in de context van het maatschappelijke leven in het desbetreffende land – Duitsland – een functie die in voldoende mate (ook) overeenstemt met de functie van de Nederlandse pensioenregelingen waarop de Wvps van toepassing is. Daartoe acht het hof van belang dat de pensioenopbouw waar het hier om gaat – welke opbouw heeft geleid tot een aanspraak op Altersrente – enkel en alleen heeft kunnen plaatsvinden, omdat de man in Duitsland arbeid heeft verricht. In zoverre vertoont de Altersrente overeenkomsten met Nederlandse pensioenregelingen waarop de Wvps van toepassing is. Dit vindt ook steun in het gegeven dat naar Duits recht de aanwas van pensioen tijdens het huwelijk eveneens verevend dient te worden op grond van de zogenaamde ‘Versorgungsausgleich’. Dat de Nederlandse belastingdienst de Altersrente in fiscaal opzicht vergelijkbaar acht met de Nederlandse AOW, doet daar niet aan af (daarbij gaat het om een ander toetsingskader; namelijk belastingheffing). Overigens is van belang dat buitenlandse pensioenvoorzieningen niet dan wel zelden een-op-een te vertalen zijn naar de Nederlandse pensioenvoorzieningen. Dat de Altersrente in Duitsland een functie vervult die in voldoende mate overeenstemt met de functie van de Nederlandse pensioenregelingen waarop de Wvps van toepassing is, laat onverlet dat de Altersrente componenten kan bevatten die vergelijkbaar zijn met de AOW. Dit laatste kan er evenwel niet aan in de weg staan dat de Wvps van toepassing is. Aldus komt de door de man tijdens het huwelijk opgebouwde Altersrente in beginsel voor verevening in aanmerking.

Indachtig het doel van de verevening – te weten ex-echtgenoten de oudedagsvoorzieningen die zij tijdens hun huwelijk door gezamenlijke inspanning hebben opgebouwd, te laten delen, om ieder van hen na pensionering een met die opbouw corresponderend inkomen te

verschaffen – en de gegeven situatie van partijen, is het hof van oordeel dat de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid in dit geval met zich brengt dat de verevening met ingang van de datum waarop de man de AOW-gerechtigde leeftijd (19 oktober 2024) bereikt, matiging behoeft.

Het gegeven dat de Altersrente in Duitsland een functie vervult die in voldoende mate overeenstemt met de functie van de Nederlandse pensioenregelingen waarop de Wvps van toepassing is, laat onverlet dat de Altersrente daarnaast een functie kan vervullen – en vervult – die min of meer vergelijkbaar is met de AOW, zoals wij die in Nederland kennen. In zoverre heeft de Altersrente een hybride karakter.

De man heeft ter zitting onweersproken gesteld dat hij de gehele huwelijkse periode niet verzekerd is geweest voor de AOW doordat hij in het buitenland werkzaam is geweest. Dit heeft gevolgen voor de hoogte van de AOW-uitkering die hij bij het bereiken van zijn AOW-gerechtigde leeftijd zal ontvangen. De vrouw daarentegen is gedurende het huwelijk maximaal verzekerd geweest voor de AOW. Partijen hebben er, zoals door de man onweersproken gesteld, voor gekozen om tijdens het huwelijk niet separaat AOW-inleg ten behoeve van de man te betalen. Zij hebben dit geld opgesoupeerd, omdat de man al een met AOW vergelijkbare voorziening in Duitsland had opgebouwd. Ongematigde verevening zou tot gevolg zou hebben dat de man – als gevolg van een gezamenlijke keuze van partijen – enerzijds 14 jaren aan AOW-opbouw mist en daardoor een lagere AOW-uitkering krijgt en anderzijds slechts recht heeft op de helft van de gedurende die 14 jaren opgebouwde Altersrente, terwijl de vrouw wél een volledige AOW-opbouw heeft gehad en zij, bij ongematigde verevening voorts recht zou hebben op de helft van de door de man gedurende het huwelijk opgebouwde Altersrente. Deze uitwerking acht het hof gegeven de omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar. Partijen dienen (in overeenstemming met de eisen van redelijkheid en billijkheid die de relatie tussen hen als ex-echtgenoten beheersen) de gevolgen van de gezamenlijke keuzes die zij tijdens het huwelijk hebben gemaakt, ook samen te dragen.

Aldus dient er een correctie plaats te vinden met ingang van de datum waarop de man de AOW-gerechtigde leeftijd bereikt (19 oktober 2024). Die correctie leidt er toe dat de man met ingang van die datum zijn tijdens het huwelijk gemiste AOW-opbouw eerst mag compenseren met de Altersrente. Het restant aan Altersrente moet verevend worden.

Voor de daaraan voorafgaande periode, dat wil zeggen vanaf de echtscheiding (22 december 2023) tot aan het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd van de man dient de Altersrente wel volledig verevend te worden. In die periode is immers geen sprake van een ongelijke (betere) positie van de vrouw voor wat betreft de oudedagsvoorziening ten opzichte van de

man en is het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet onaanvaardbaar dat verevening volgens de wet plaatsvindt.

Uit artikel 1 aanhef en lid 1 onder sub b Wvps blijkt dat voor de toepassing van het bij of krachtens deze wet bepaalde onder tijdstip van scheiding wordt verstaan: “ingeval van echtscheiding (...) de datum van inschrijving van de beschikking in de registers van de burgerlijke stand (...)”. Gelet hierop, mede ook gelet op het bepaalde in artikel 2 lid 1 Wvps waaruit blijkt dat recht op pensioenverevening bestaat over de pensioenopbouw die heeft plaatsgevonden in de periode na huwelijksluiting en voor de scheiding, kan de verevening niet eerder ingaan dan de datum waarop de echtscheidingsbeschikking is ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand, namelijk 22 december 2023.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 24-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:1188

Zaaknummer: 200.341.275_01

Rechters: M.J. van Laarhoven, T.A. Gladpootjes en G.J. Vossestein

Advocaten: J.E.A. Hendrix en S. de Block

Wetsartikelen: 10:51 BW, 1 lid 8 Wvps en 2 Wvps

RECHTSPRAAK

Indexatie verrekenen na scheiding

Het gaat in deze zaak om de vraag welke bedragen tussen partijen verrekend moeten worden in verband met de tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenaanspraken van de man. Het huwelijk van partijen is ontbonden in de periode na het Boon/Van Loon-arrest van de Hoge Raad van 27 november 1981 en vóór de invoering van de Wet verevening pensioenrechten na scheiding op 1 mei 1995. Het hof oordeelt dat de eisen van redelijkheid en billijkheid met zich brengen dat van de verrekening deel uitmaakt de indexering die plaatsvindt of heeft plaatsgevonden over zowel het aandeel van de man als het aandeel in de waarde dat voor de vrouw bestemd is. Niet alleen de indexaties tijdens het huwelijk en de na-indexaties, maar ook de voorindexaties over de periode vanaf de datum van ontbinding van het huwelijk tot de datum van de ingangsdatum van het pensioen maken deel uit van de te verrekenen waarden.

Het gaat in deze zaak om de vraag welke bedragen tussen partijen verrekend moeten worden in verband met de tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenaanspraken van de man. Partijen zijn in 1978 met elkaar gehuwd na het maken van huwelijkse voorwaarden. In de huwelijkse voorwaarden, die zijn vastgelegd in een notariële akte van 1 maart 1978, zijn partijen overeengekomen dat tussen hen slechts een gemeenschap van vruchten en inkomsten zal bestaan. Het huwelijk van partijen is in 1994 ontbonden. Op die datum is de echtscheidingsbeschikking van de (toenmalige) rechtbank Groningen van 16 november 1993 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Partijen hebben bij notariële akte van 10 juli 1996, ten overstaan van notaris [naam1], de huwelijksgemeenschap verdeeld. Daarbij zijn geen afspraken gemaakt over de door de man tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenrechten. Eind 2017 ontving de vrouw een brief van Aegon, waaruit zij heeft afgeleid dat de man tijdens het huwelijk pensioenrechten heeft

opgebouwd waar zij aanspraak op wil maken. De man ontvangt met ingang van 1 januari 2018 een pensioenuitkering van Aegon en met ingang van 1 mei 2019 een pensioenuitkering van Bpf Bouw.

Partijen zijn het niet eens geworden over de vraag of de vrouw aanspraak heeft op het ouderdomspensioen van de man. De vrouw heeft de man op 13 mei 2019 gedagvaard en die vraag aan de rechtbank voorgelegd. De rechtbank heeft daarop beslist bij vonnis van 8 januari 2020. In hoger beroep daartegen heeft het hof de man bij arrest van 2 november 2021 veroordeeld om aan de vrouw opgave te doen van het door hem tijdens de huwelijkse periode opgebouwde pensioen, inclusief de indexering daarover, en om binnen twee maanden daarna aan de vrouw te betalen het bedrag aan ouderdomspensioen dat haar vanaf de datum van pensionering van de man toekomt.

Partijen verschillen thans nog van mening over de wijze van berekenen van het te betalen bedrag. De vrouw heeft de man op 18 oktober 2022 opnieuw gedagvaard. Vervolgens heeft de rechtbank uitspraak gedaan bij vonnis van 18 oktober 2023. Naar aanleiding van dat vonnis heeft de man begin november 2023 de volgende bedragen aan de vrouw voldaan: € 5.000 en € 538,28 inzake de verrekening van het bij Bpf Bouw opgebouwde pensioen en een bedrag van € 3.220,35 inzake de verrekening van het bij Aegon opgebouwde pensioen. Op 19 maart 2025 heeft de man nog een bedrag van € 124,95 betaald aan de vrouw inzake het bij Aegon opgebouwde pensioen.

Het huwelijk van partijen is ontbonden in de periode na het *Boon/Van Loon*-arrest van de Hoge Raad van 27 november 1981 (het pensioenarrest) en vóór de invoering van de Wet verevening pensioenrechten na scheiding op 1 mei 1995. Bij arrest van 2 november 2021 heeft het hof geoordeeld dat het tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen een positief vermogensbestanddeel is dat behoort tot de gemeenschap van vruchten en inkomsten. Op basis van het pensioenarrest komen die pensioenrechten voor een waardeverrekening in aanmerking. Zoals de man terecht heeft opgemerkt dient – anders dan de vrouw heeft gesteld – daarom het ouderdomspensioen dat vóór de ontbinding van de gemeenschap was opgebouwd niet te worden verdeeld, maar te worden verrekend.

In het arrest van 2 november 2021 heeft het hof vervolgens de man veroordeeld om aan de vrouw opgave te doen van het door hem tijdens de huwelijkse periode opgebouwde pensioen, inclusief de indexering daarover, en om aan de vrouw te betalen het bedrag aan ouderdomspensioen dat haar vanaf de datum van pensionering van de man toekomt. Partijen zijn het erover eens dat het hof in dat arrest nog geen beslissing heeft genomen over de wijze waarop de verrekenvordering voldaan moet worden. Voorts zijn partijen het erover eens dat er geen pensioenaanspraken bij Pensioenfonds Vervoer aan de orde zijn, maar alleen bij Aegon

en Bpf Bouw.

Op welke wijze en tot welke bedragen een verrekening als hiervoor bedoeld moet plaatsvinden, dient te worden vastgesteld aan de hand van de eisen van redelijkheid en billijkheid, die op de verdeling van een gemeenschap van toepassing zijn. De man betoogt dat de waardeverrekening moet plaatsvinden door betaling van een bedrag ineens, terwijl de vrouw periodieke uitkering wenst naarmate de pensioentermijnen opeisbaar worden. Een betaling van een bedrag ineens is – naar het oordeel van het hof – gerechtvaardigd. Daarbij heeft het hof gelet op het lange tijdsverloop sinds de scheiding en op de omstandigheid dat de man al een substantieel deel heeft betaald. Daarnaast is betaling ineens mogelijk. Partijen zijn het erover eens dat, voor zover de man méér moet betalen dan hij naar aanleiding van het vonnis van de rechtbank van 18 oktober 2023 heeft gedaan, dat nog om relatief bescheiden bedragen gaat. De man heeft onweersproken aangegeven dat hij de eventuele aanvulling in één keer kan betalen. In de reden die de vrouw heeft gegeven voor haar wens om periodieke uitkeringen te krijgen, te weten dat dat beter voor haar voelt, ziet het hof geen aanleiding om te bepalen dat de man maandelijks aan de vrouw dient uit te keren.

De omvang van het te verrekenen bedrag wordt in beginsel gebaseerd op de som van de contante waarde van het per de datum van ontbinding van de gemeenschap opgebouwde ouderdomspensioen én die van het partnerpensioen. De uitkomst daarvan moet door twee worden gedeeld. Op dat bedrag komt vervolgens in mindering het partnerpensioen, dat de vrouw immers reeds uit eigen hoofde toekomt.

Het hof is van oordeel dat de eisen van redelijkheid en billijkheid met zich brengen dat van de verrekening deel uitmaakt de indexering die plaatsvindt of heeft plaatsgevonden over het gehele ouderdomspensioen, oftewel over zowel het aandeel van de man alsook het aandeel in de waarde dat voor de vrouw bestemd is. De man kan zich erin vinden dat de indexaties gedurende het huwelijk en ook de na-indexaties (de indexaties die na de ingangsdatum van het pensioen hebben plaatsgevonden of plaatsvinden) in de verrekening worden betrokken, maar vindt dat de voorindexaties over de periode vanaf de datum van ontbinding van het huwelijk tot de datum van de ingangsdatum van het pensioen buiten beschouwing moeten blijven. Het hof acht het echter in overeenstemming met de eisen van redelijkheid en billijkheid dat ook die voorindexaties deel uitmaken van de te verrekenen pensioenwaarden. De waardeontwikkeling van het tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen als gevolg van indexering na de ontbinding van het huwelijk dient daarom volledig in de verrekening te worden betrokken.

Het hof veroordeelt de man om door Aegon en door Bpf Bouw te laten berekenen wat de (met de vrouw te verrekenen) contante waarde is van zijn ouderdomspensioen bij Aegon

respectievelijk Bpf Bouw, inclusief alle voorindexaties betreffende de periode tussen de datum van ontbinding van het huwelijk en de datum van de pensionering van de man én de na-indexaties vanaf de pensioendatum tot 1 augustus 2025, en een afschrift van die berekeningen aan de vrouw te doen toekomen. Het hof veroordeelt de man tot betaling aan de vrouw van het aan haar toekomende deel van de hiervoor genoemde door Aegon te berekenen contante waarde van zijn ouderdomspensioen, te verminderen met het bedrag à € 3.345,30 dat de man reeds aan de vrouw heeft voldaan, te vermeerderen met de wettelijke rente daarover vanaf 16 augustus 2025 tot het moment van voldoening. Daarnaast veroordeelt het hof de man tot betaling aan de vrouw van het aan haar toekomende deel van de hiervoor genoemde door Bpf Bouw te berekenen contante waarde van zijn ouderdomspensioen, te verminderen met het bedrag à € 5.538,28 dat de man reeds aan de vrouw heeft voldaan, te vermeerderen met de wettelijke rente daarover vanaf 16 augustus 2025 tot het moment van voldoening.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 27-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:3311

Zaaknummer: 200.337.528/01

Rechters: C. Coster, L. van Dijk en F.R. Menso

Advocaten: J.A. de Kroon-Comley en R.M.A. Arnoldus

Wetsartikelen: 22 Rv

RECHTSPRAAK

Werkgever moet reguliere pensioenpremies betalen maar WW-pensioenpremies niet

Geschil tussen vrijwillig aangesloten werkgever en ABP over te betalen pensioenpremies en WW-pensioenpremies. De vordering van ABP om Gradus te veroordelen de gevorderde WW-pensioenpremies te betalen wijst het hof af wegens rechtsverwerking. Het nog openstaande bedrag aan reguliere pensioenpremies moet Gradus wel aan ABP betalen.

Gradus is niet verplicht aangesloten bij ABP maar heeft per 1 januari 2007 een overeenkomst gesloten tot vrijwillige aansluiting bij ABP (hierna: de aansluitingsovereenkomst). In de aansluitingsovereenkomst hebben partijen de bepalingen van de statuten, pensioen- en overige reglementen van ABP, en de daarop gebaseerde uitvoeringsregels van ABP, zoals deze van tijd tot tijd luiden, van toepassing verklaard. Ook zijn zij overeengekomen dat Gradus pensioenpremie aan ABP verschuldigd is overeenkomstig de bepalingen van het pensioenreglement. Het pensioenreglement voorziet – kort gezegd – in afdracht van pensioenpremies voor (i) werknemers en (ii) ex-werknemers die een WW-uitkering ontvangen volgend op het dienstverband bij de aangesloten werkgever. Het uitvoeringsreglement bepaalt dat ABP de hoogte van de verschuldigde pensioenpremies vaststelt aan de hand van gegevens die door of namens de aangesloten werkgever aan haar worden aangeleverd.

De vraag die voorligt, is of ABP in 2017/2018 nog aanspraak kon maken op betaling door Gradus van de WW-pensioenpremies die zien op de periode van 1 juli 2013 tot en met 1 juli 2017. Het uitvoeringsreglement verplicht Gradus om ABP tijdig alle informatie te verstrekken die ABP nodig heeft om, onder meer, de hoogte van de in rekening te brengen pensioenpremies te kunnen vaststellen. Uitgangspunt is dus dat het aan Gradus, als (vrijwillig) aangesloten werkgever, is om ABP te voorzien van juiste en volledige gegevens. Maar van belang is dat aan deze verplichting in het uitvoeringsreglement is toegevoegd: “*met inachtneming van door of namens ABP nader vast te stellen regels*” [cursivering hof].

De *Handleiding Premie en Gegevens* (HPG, uitvoeringsregels) bepaalde tot 1 januari 2014 met

betrekking tot de WW-gegevens uitdrukkelijk dat deze door het UWV werden aangeleverd. Gradus mocht ervan uitgaan dat dit klopte en dat er tot 2014 dus geen informatieverplichting voor haar gold ten aanzien van WW-gegevens. Daarbij komt dat ABP op haar website vermeldde dat ex-werknemers zelf moesten regelen dat hun pensioenopbouw tijdens werkloosheid werd voortgezet door daarvoor de benodigde stukken aan te leveren. Ex-werknemers werden hiertoe ook opgeroepen door ABP. Zodra ABP een melding ontving dat een werknemer uit dienst was getreden, stuurde zij de betreffende werknemer namelijk een brief met – onder meer – een verzoek om de WW-gegevens maandelijks door te geven. Gradus heeft onweersproken gesteld dat zij altijd door heeft gegeven aan ABP dat en per wanneer een werknemer uit dienst trad. Gradus mocht er in ieder geval tot 2014 dan ook van uitgaan dat ABP de informatie die zij nodig had om de WW-pensioenpremies te berekenen van het UWV en/of van de betreffende ex-werknemer zelf ontving en daarmee ook dat de facturen die ABP bij haar in rekening bracht volledig waren en waar relevant ook de verschuldigde WW-pensioenpremies omvatten, zoals zij ook tijdens de mondelinge behandeling bij het hof nog heeft betoogd. ABP heeft niet, althans onvoldoende, concreet gemaakt waarom Gradus toch had moeten beseffen dat zij te weinig dan wel geen WW-pensioenpremies betaalde.

ABP was er vanaf 2007 mee bekend dat het UWV zonder nadere actie géén WW-gegevens aan haar kon aanleveren van werknemers in dienst van vrijwillig aangesloten werkgevers omdat deze populatie binnen de systemen van ABP niet herkenbaar was. Dit terwijl zij wist dat vrijwillig aangesloten werkgevers er op basis van de HPG van uitgingen en mochten gaan dat zij niet gehouden waren WW-gegevens bij ABP aan te leveren. Daarbij komt dat ABP wel op de hoogte was van de uitdiensttreding van werknemers van Gradus omdat Gradus daarvan regulier melding deed. ABP heeft Gradus niet gewaarschuwd dat er op een later tijdstip alsnog WW-premies in rekening zouden kunnen worden gebracht en zich dat recht niet voorbehouden. Naar het oordeel van het hof had het, mede gelet op de impact van die wijziging en wat dat voor deze werkgevers in de praktijk betekende, dan ook van ABP verwacht mogen worden dat zij de wijziging expliciet onder de aandacht zou brengen van deze werkgevers. Ook na invoering van de wijziging in 2014 heeft ABP geen aanleiding gezien om contact te zoeken met vrijwillig aangesloten werkgevers op dit punt en om zich richting hen op zijn minst het recht voor te behouden om op een later moment WW-premies te innen. Alles overziend is het hof van oordeel dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid kennelijk onaanvaardbaar is dat ABP zich in de hiervoor genoemde omstandigheden erop beroept dat Gradus op grond van de aansluitingsovereenkomst gehouden is om de WW-pensioenpremies over de periode van 1 juli 2013 tot 1 juli 2017 aan ABP te betalen.

Er moet van uit worden gegaan dat het openstaande saldo aan reguliere pensioenpremies en

WW-pensioenpremies per januari 2024 € 408.354,61 bedroeg. Daarin begrepen zit echter een bedrag van € 271.436,48 voor WW-premiefacturen over de periode van juli 2013 tot juli 2017. Het slagen van het beroep op rechtsverwerking betekent dat ABP daar geen aanspraak op kan maken. Dat leidt ertoe dat ABP richting Gradus nog aanspraak kan maken op betaling van een bedrag van € 136.918,13 (€ 408.354,61 – € 271.436,48). De vordering van ABP zal dan ook tot dit bedrag worden toegewezen. Dat geldt ook voor de daarover gevorderde wettelijke rente. De door de rechtbank toegekende vordering van Gradus tot vergoeding van de schade die zij lijdt als gevolg van de naheffing vernietigt het hof. Dat ABP zijn rechten heeft verwerkt om betaling van de WW-pensioenpremies in kwestie te verlangen, betekent niet automatisch dat ABP ook toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van de overeenkomst met Gradus en/of dat ABP zich onrechtmatig jegens haar heeft gedragen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-06-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:3534

Zaaknummer: 200.331.526

Rechters: D.W.J.M. Kemperink, A.J.J. van Rijen en T.J. Zuiderman

Advocaten: B.R.J. Rothuizen en E. Lutjens

Wetsartikelen: